

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Septembrie 2009

*Anotimpul
schimbării*

SUMAR

24

10

16

22

13

Editorial

3 Cum îți este numele?

Virgiliu Peicu

Devoțional

4 Un comunicat cu tâlc

Eduard Călugăru

5 Anotimpul schimbării

Nelu Burcea

Spiritual

6 Visul lui Dumnezeu

Iosif Diaconu

8 De unde vii?

Ciprian Iorgulescu

Istorie biblică

10 Istoria neștiută a criticilor

Laurențiu Ionescu

Stil de viață

12 Și dacă nimeni nu e lângă tine...

Valeriu Petrescu

Credința de fiecare zi

14 Măsuța cu nisip

Florin Lăiu

Interviu

16 Vine școala

Redacția

Misiunea în actualitate

22 Proiectul misionar „Student valdenz” lasă urme pentru veșnicie

Sănătate

26 Tălpi mici, urme mari

dr. Costin Dinu

Știri

28

Pagina copiilor

30 Oamenii care aveau de toate

Adela Băncău-Burcea

De la inimă la inimă

31 După soiul lor

Teodor Huțanu

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXVI, SEPTEMBRIE 2009

Redactor-șef: Virgil Peicu

Consultanți:

Teodor Huțanu, Ioan Cămpian-Tătar,
Eduard Călugăru, Georgel Părlitu,
Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai
Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali:

Iacob Pop, Romică Sîrbu, Nelu Burcea,
Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu,
Magyarosi Barna, Costin Dinu

Director: Iacob Pop

Redactor: Alina Badea

Corectură: Lavinia Goran, Flori Gheciușescu

Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Foto coperta 1: Lucian Sora

Adresa redacției:

Curierul Adventist,

str. Labirint 116,

Oficiul poștal 20,

cod 74124 – București

E-mail: curierul@adventist.ro

Web site: www.adventist.ro

Imprimare:

Tipografia Fast Print,

Str. Tepeș Vodă nr. 111, sect. 2

București, tel. 021 323 00 20

Fax. 021 323 00 40

ISSN 1220-6725

Cum îți este numele?

Există un pasaj clasic în Vechiul Testament, al cărui mesaj scapă uneori chiar și celor mai atenți cititori. E vorba de narațiunea care începe în Geneza, capitolul 27, și se concretizează în capitolul 32,27. Este descrisă întoarcerea acasă a lui Iacov după o absență îndelungată.

Cu mulți ani în urmă, Iacov fugise de acasă, fiindcă furase binecuvântarea fratelui său mai mare, Esau. Pe când Esau era plecat la vânatoare, printr-o deghizare nefericită, Iacov s-a dat drept Esau și, îngenunchind înaintea tatălui său orb, l-a rugat pe acesta să-l binecuvânteze pe baza dreptului de întâi născut care îi aparținea, de fapt, lui Esau.

Tatăl a fost extrem de nedumerit, fiindcă vocea pe care o auzea semăna cu cea a lui Iacov, așa că i-a zis: „Cine ești tu, fiule? Tu nu ești Esau, cum să-ți dau ție binecuvântarea?” Dar Iacov i-a oferit o mâncare preparată din vânat proaspăt, pe care a spus că îl prinsese el însuși. Isaac l-a binecuvântat pe Iacov, crezând că este Esau. Curând, Iacov a aflat că obținuse mânia și ura de moarte a fratelui său.

Iacov a fost nevoit să dispară și, în toți acei ani, a trăit o viață de fugar. Mama lui, care complotează împreună cu el, a murit, așa că Iacov a decis să se întoarcă acasă, nădăjduind că mânia fratelui său s-a mai potolit.

În cele din urmă, a sosit și momentul confruntării. Iacov urma să-l întâlnească pe Esau în dimineața următoare. Temându-se pentru viața lui, Iacov a făcut singurul lucru pe care-l mai putea face – a căzut la pământ înaintea lui Dumnezeu. Scriptura ne spune că Iacov s-a luptat cu Dumnezeu toată noaptea, strigând: „N-am să Te las să pleci până nu mă vei binecuvânta.” Acesta a fost strigătul unui om disperat, care nu știa ce avea să îl aștepte a doua zi.

Și Dumnezeu i-a răspuns printr-o întrebare extraordinară: **Cum îți este numele?** Oare de ce i-a cerut Dumnezeu numele? Nu-l cunoștea? În loc să-l mustre pentru viața lui duplicitară, El a preferat să-l întrebe simplu cum îl cheamă.

Scopul urmărit de Dumnezeu, când îi cere numele, este o lecție prea mare ca să fie trecută cu vederea. De fapt, această întrebare a schimbat radical întreaga istorie a Vechiului Testament. Cerând binecuvântarea, Iacov a fost obligat,

prin întrebarea pusă de Dumnezeu, să re trăiască momentul în care ceruse ultima oară binecuvântarea, aceea pe care i-o furase fratelui său.

Ultima oară când fusese întrebat cum îl cheamă, Iacov mințise, spunând: „Eu sunt Esau”, furând astfel binecuvântarea.

Acum, după toți anii iroșiți, în care alergase prin viață uitându-se peste umăr cu teamă, stătea în fața unui Tată ceresc atotcunoscător și cerea iarăși să fie binecuvântat. Iacov a înțeles perfect rațiunea și acuzația din spatele întrebării lui Dumnezeu, așa că a răspuns: „Numele meu este Iacov.”

„Ai spus adevărul – i-a zis Dumnezeu – și știi foarte bine semnificația numelui tău: ‘Înșelătorul.’ Ai fost un om duplicitar și i-ai înșelat pe toți, oriunde te-ai dus. Dar acum, că recunoști, în sfârșit, cine ești cu adevărat, te voi schimba și voi face din tine un popor mare.”

În vechime, numele definea caracteristicile personale, adică reprezenta caracterul. În fața lui Dumnezeu nu-ți poți ascunde numele, adică faptele, caracterul.

Măreția și binecuvântarea cerută lui Dumnezeu sunt precedate întotdeauna de smerire în fața Lui. Este imposibil ca eu, tu și oricine altcineva să obținem măreția binecuvântării, dacă nu venim mai întâi la Dumnezeu, recunoscându-ne adevăratul nume. Putem pribegi mulți ani, ca Iacov, purtând vechiul nume, însă vine vremea confruntării cu Esau și nu el este vinovatul, ci eu, care încerc să fur binecuvântarea, având un nume și spunând altul. Eu sunt problema.

Binecuvântarea care vine de la Dumnezeu începe întotdeauna cu schimbarea numelui din Iacov, „Înșelătorul”, în Israel, „Biruatorul”.

Doar Dumnezeu poate să producă schimbarea de care avem atâta nevoie. Iar cei care trebuie să fie schimbați suntem noi. Problema în creștinism suntem noi, noi cu numele noastre vechi. Noi înșine suntem problema în lumea noastră.

„Omul acela i-a zis: ‘Cum îți este numele?’ ‘Iacov’, a răspuns el. Apoi a zis: ‘Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (Cel ce luptă cu Dumnezeu); căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oamenii și ai fost biruator.’ Și l-a binecuvântat acolo. Iacov a pus locului acelui nume Peniel (Fața lui Dumnezeu)... Răsărea soarele când a trecut pe lângă Peniel.” (Gen. 32,27- 31)

Virgiliu Peicu
este redactorul-șef
al revistei
Curierul Adventist.

Un COMUNICAT cu tâlc

Eduard Călugăru, este trezorerul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Iubiți frați și stimate surori, vă transmitem un mesaj foarte important. Am hotărât ca, începând de anul acesta, să nu mai vină TOAMNA!

Cum ar suna un astfel de anunț? Cum ar fi dacă, pur și simplu, am putea să tăiem toamna din calendar și să punem în locul ei mai multă primăvară și vară? Nu am lungi iarna. Am lăsa-o așa cum este. Am pune mai multe flori primăvara și mai multă poezie. Am lungi vara, vacanțele, excursiile. N-ar fi mai bine? N-ar fi toată lumea mulțumită?

Două întrebări poate ar mai stăruia în mintea unora. Poate, pentru un timp, nu le-ar da pace. Ca niște fire de nori pe cerul senin, câteva gânduri ar întârzia să dispară.

De ce TOAMNA? Dacă tot vrem să renunțăm la ceva, n-ar fi mai bine să renunțăm la iarnă? Am face economie la întreținere. Și, poate mai important, n-am mai avea parte de acel alb imaculat al zăpezii. Am trăi doar în nuanțe de gri. Nu ne-ar mai degera mâinile, nu ni s-ar mai înroși urechile și nici obrazii. Vara n-am mai fi stresăți să ne facem sanie. Ne-am face că semănăm, ne-am face și ca secerăm, am declara zona ca fiind calamitată și am aștepta subvenția de la stat!

Pentru alții, frământarea ar putea fi cu privire la cine a hotărât. Nu este o problemă că nu mai avem toamnă. Foarte bine. Dar cine a hotărât? Cine și-a permis să decidă fără să ne întrebe și pe noi?

TOAMNA! Poate că este mai bine fără ea. Am scăpa de 22 octombrie și am fi ca alții. Ne-am obișnuit să trăim cu urzici, roșii și castraveți de seră, pepeni la celofan, praz, ceapă, usturoi. Și pește. De ce să folosim atâta timp pentru cules? Am avea mai mult timp. Bineînțeles, pentru noi! Nu ar mai fi nevoie să facem nici însămânțările de toamnă, să pregătim pământul. Și nici să așteptăm recolta. Vremurile s-au schimbat. Și vremea este atât de schimbătoare, de nesigură. Mai bine este să păstrăm liniștea. Oricum, producția a scăzut. Poluarea, concurența și dăunătorii au făcut ca, pe neobservate, să nu mai avem recoltă. Și, dacă tot nu mai strângem roade și dacă tot nu mai punem sămânța în brazdă, n-ar fi mai simplu să renunțăm și la toamnă, și la ploaia timpurie și târzie, și la muncă? Să rămânem doar cu liniștea!

Ce bine este că nu stă în puterea noastră desființarea unui anotimp. Pentru că Dumnezeu a hotărât, fără să ne consulte: „Cât va fi pământul, nu vor înceta semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea!” (Gen. 8,22). Iar nouă ne-a spus: „Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui.” (Mat. 9,38)

Toamna reușește să trezească în noi sentimentul profund al trecerii timpului, al efemerității și, uneori, suntem răpuși de melancolie, gândindu-ne la realizările pe care le-am avut sau la ce am mai fi putut avea. Însă instantaneu devenim conștienți de imposibilitatea de a mai schimba ceva din ceea ce deja s-a petrecut și parcă ne cuprinde un straniu sentiment de dezamăgire, urmat îndeaproape de cel de disperare, blocându-ni-se, s-ar zice, orice motor de căutare a unei soluții.

Cam același gen de gânduri stăruie neîntre-rup în mintea profetului Ieremia când privește trecutul poporului său și încearcă să transmită un mesaj aparent lipsit de speranță, aparent fără niciun mod concret de a rezolva problema, un mesaj, de altfel, inconfundabil prin stilul, claritatea și profunzimea lui.

Profetul se tânguie văzând starea poporului lui Dumnezeu și jlește înfrângerea, înțelegând că timpul trece, iar frații lui nu sunt salvați. Este îngrozit de lipsa de sfințenie. El vrea să mijlocească pentru popor, însă poporul este interesat mai degrabă de idoli decât de Dumnezeu. Apostazia lui Israel este îngrozitoare, prea apăsătoare pentru el.

În Palestina, anotimpul străngerii recoltei arăta bogăția sau lipsa cu care avea să se confrunte poporul în anul care urma. După recolta din anul acesta, cu siguranță se anunță o criză economică destul de profundă. Profetul însă nu este atât de afectat de o economie deficitară, cât de faptul că poporul nu-și simte nevoia de Dumnezeu.

Cu privire la acest verset, m-am întrebat de multe ori dacă cineva, citindu-l, ar putea descoperi ceva pozitiv în el. Cu siguranță, DA.

În tânguirea profetului Ieremia, „și noi tot nu suntem mântuiți”, descoperim într-adevăr ceva pozitiv: conștientizarea nevoii de schimbare. Nevoia unei spiritualități profunde. Aceasta este lucrarea Duhului Sfânt de a *dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata* (Ioan 16, 8).

Uneori, dezamăgirea ne poate duce la speranță, iar sentimentul vinovăției ne poate duce la schimbare.

Ce înseamnă adevărata schimbare?

Personal, n-am cunoscut încă pe cineva care să nu fie de acord cu ideea de schimbare, cel puțin la nivel declarativ. Din nefericire, cei mai mulți rămân doar la nivel declarativ, începând procesul, dar abandonându-l la jumătate sau preferând o schimbare superficială, care implică eforturi cât mai mici ori doar de fațadă. Cam așa stau lucrurile și cu poporul Israel, și profetul știe lucrul acesta. Tocmai de aceea sugerează nevoia unei schimbări adevărate.

♦ **Schimbarea trebuie să vină dinăuntru spre afară.**

Adevărata schimbare este posibilă, dacă suntem dispuși să o lăsăm să vină dinăuntru.

♦ **Schimbarea trebuie făcută de Dubul Sfânt.**

Dumnezeu nu va accepta decât o schimbare profundă a caracterului nostru și o restructurare radicală a felului în care ne trăim viața.

♦ **Schimbarea înseamnă slujire.**

Slujirea nu seamănă cu o listă pe care sunt scrise lucrurile pe care trebuie să le faci. Slujirea trebuie să devină un stil de viață.

♦ **Schimbarea înseamnă continuitate – maturitate – desăvârșire.**

Nimic nu este mai important pentru un creștin decât să continue creșterea spirituală.

Un blestem prezent în societatea noastră este superficialitatea. Dorința de a avea o satisfacție imediată și o dezvoltare rapidă ne lipsește de profunzime.

Tânjim după ceva ce trece, dar teama de a pierde timpul ne face să ne dorim maturitatea spirituală.

Dacă ne vom lăsa schimbați de Duhul, chiar dacă... *secerișul a trecut și vara s-a isprăvit, noi suntem mântuiți.*

Nelu Burcea

este directorul Departamentului de Comunicare și Relații Publice din cadrul Uniunii Române.

Anotimpul Schimbării

*Secerișul a trecut, vara
s-a isprăvit, și noi tot
nu suntem mântuiți.
(Ieremia 8,20)*

Una dintre variantele morții lui Napoleon este pusă pe seama lipsei lui de activitate din timpul exilului pe insula Sfânta Elena. Deși avea numai cincizecișunu de ani, nu ducea lipsă de nimic și nu suferea de vreo boala letală, Napoleon s-a sfârșit înainte de vreme. Insula aceea era prea strâmtă pentru un om care a aspirat la hegemonia universală. Napoleon a murit, pentru că i-au murit visele.

Niciun om normal nu poate trăi pe lume fără o țință sau un scop. Din copilărie, de când reușim să însăilăm primele gânduri, ne legăm laolaltă speranțele în dobândirea celui mai frumos și măreț scop posibil. Ne hrănim cu speranțe, cu năzuințe și fiecare, în felul său, visează să atingă limitele universului în care trăiește. Astfel, în construirea visului, ne folosim de cel mai bun material și de cele mai înaintate realități ale lumii în care trăim.

Ne oprim la exemplul biblic al lui Iosif. Geneza 37 ne relatează două vise prin care i se anunța o poziție preeminentă față de părinții și frații săi. Din narațiune, înțelegem trei interpretări ale visului.

A. Interpretarea lui Iosif

După primirea a două vise ca acelea avute de Iosif, imaginația oricărui tânăr ar fi fost trezită și omul ar fi început să își propună, noaptea înainte să adoarmă, diferite împliniri ale visului său.

VISUL lui DUMNEZEU

Iosif Diaconu
este pastor asistent în districtul Buciumeni – Dâmbovița, Conferința Muntenia.

Dacă un om se naște într-un trib african, iar cel mai înalt țel al lumii sale este acela de a deveni șef al satului, atunci el își va plăsmui cea mai înaltă realizare a sa în jurul acestui maximum al lumii sale. Dar lumea este cu mult mai bogată, iar posibilitățile nu se restrâng la orizontul strâmt al satului african.

Pentru un om care s-a născut în Roma de acum două mii de ani, cu siguranță, visurile cele mai înalte puteau gravita în jurul celor mai înalte realizări ale epocii și ale locului. Acestea ar fi fost, poate, tronul imperial sau jilțul de senator. Dar lumea este cu mult mai bogată decât cele mai înalte privilegii ale Imperiului Roman.

Exemplele ar putea continua la infinit. Și, chiar dacă astăzi ne-am instalat confortabil într-o auto-suficiență generată de realizările din ultimele două veacuri, totuși cele mai înalte aspirații ale noastre sunt doar niște timide și rușinate gânduri de lărgire a orizontului. Lumea lui Dumnezeu este cu mult mai bogată. El poate să facă mult mai mult decât credem sau gândim noi.

Avem motive să credem că așa a făcut și Iosif. Visele primite au devenit șablonul pentru construirea celor mai înalte realizări. Iar acestea erau dependente și dictate de orizonturile lumii în care trăia. Visul lui nu se putea ridica mai sus decât îi permitea lumea care îl hrănea cu idei și năzuințe.

Dar care erau acestea în lumea lui Iosif? Nu este greu să ne dăm seama. Avem destule date în Biblie despre aceasta. Lumea lui Iosif era tribul tatălui său, care cuprindea câteva zeci de suflete (când s-au coborât în Egipt erau șaptezeci) și câteva sute sau mii de animale.

Astfel, cea mai înaltă interpretare pe care putea Iosif să și-o construiască în lumea lui era aceea de a deveni, după cum îi prevestea visul, conducătorul tribului din care făcea parte. Acest lucru era destul de dificil, având în vedere că Iosif era al unsprezecelea dintre cei doisprezece frați ai săi. Și totuși aceasta era cea mai înaltă năzuință în lumea în care trăia. Dar lumea lui Dumnezeu este cu mult mai bogată.

B. Interpretarea fraților lui Iosif

Și frații lui Iosif aveau o interpretare pentru visele lui Iosif. Ei spun: *Iată că vine făuritorul de visuri. Veniți acum să-l aruncăm într-una dintre aceste gropi; vom spune că l-a mâncat o fiară sălbatică și vom vedea ce se va alege de visurile lui* (Gen. 37. 19,20).

La un moment dat, fiecare dintre noi intră în contact cu persoane care sunt doritoare să afle *ce se va alege de visurile noastre*. Ne sapă gropi, ne întind capcane, ne descurajează, astfel încât să se împlinescă interpretarea pe care o dau ei visurilor noastre.

Ne gândim în primul rând la persoane rău intenționate, dar nu numai. Uneori și cei dragi doresc să-și împlinească visurile pe *pielea noastră*. Ceea ce este destul de frustrant.

Însă toți avem un arhivă rămasă care este foarte interesat să vadă *ce se va alege de visurile noastre*. El vrea să ne nîmicască orice năzuință, să ne arunce în disperare, să năruie orice vis.

Dar nu este el ultimul care are o un cuvânt de spus cu privire la viața noastră.

C. Interpretarea lui Dumnezeu

Iosif a avut propria interpretare legată de viața și de visul său. Aceasta era mare pentru lumea în care trăia, dar era mărunță în comparație cu planul lui Dumnezeu.

Și frații lui Iosif au avut interpretarea lor la visurile lui Iosif. S-au străduit să o îndeplinească și aproape că au reușit.

Dar și Dumnezeu avea o interpretare pentru viața și visurile lui Iosif. Aceasta era pe măsura măreției lui Dumnezeu și depășea la scară infinită chiar și cele mai cutezătoare gânduri ale lui Iosif despre sine.

Dumnezeu nu S-a mulțumit să-i ofere supremația în tribul tatălui său, nici măcar dominația asupra celorlalte triburi din țara Canaanului.

Interpretarea lui Dumnezeu la visurile lui Iosif a fost să-i pună la picioare Egiptul și, prin acesta, lumea întreagă.

Așa se întâmplă cu viața pusă în mâinile Domnului. El poate să facă din noi mai mult decât cerem sau gândim noi în cele mai îndrăznețe gânduri ale noastre.

Momentele întunecate din viața lui Iosif (aruncarea în groapă, vinderea ca rob, întemnițarea) erau menite să-l pregătească pentru experiența încrederii depline în Dumnezeu. Este adevărat, din groapă nu se zărește tronul Egiptului și nici din temniță nu se vede.

E viața mea, fac ce vreau cu ea! Cine se orientează după un astfel de principiu va ajunge să facă ceea ce *nu vrea* cu viața lui. Și, chiar dacă ar face tot ce îi place, cât de sărac, cât de opac este universul uman! Ascultă-mă, ești făcut pentru mai mult decât să-ți câștigi pâinea sau să prinzi vreun post cald în vreo întreprindere!

Nu te lăsa amăgit de falsele privilegii și ținte propuse de cel rău! El vrea să îți ruineze viața, vrea să te transforme într-un paria și apoi să rădă de tine. *Să vedem ce se va alege de visurile lui* – aceasta este singura lui năzuință legată de viața ta. Nu mai încerca ceva ce, de șase mii de ani, nimeni nu a reușit: să mănânce din fructul oprit și să nu se umple de amărăciune.

Și, dacă în viață ai fost lovit de prea multe ori, dacă nu ți-a reușit niciuna dintre așteptări, adu-ți aminte că niciunul dintre eroii Bibliei nu a avut

Iar a Celui ce prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi... (Efeseni 3,20).

Dar trebuie să ținem minte un adevăr: **Dumnezeu nu te aruncă în groapă ca să pieri acolo, ci ca să înveți să privești Cerul.** În groapă fiind, dacă te uiți înainte, împrejur sau în jos nu vezi decât negură, întuneric, noroi și moarte. Din groapă, singura direcție în care poți vedea ceva când privești este direcția *în sus*. În groapă, doar învățăm să privim Cerul.

Concluzii

Cu siguranță, ai propriile vise legate de viața ta. Cu siguranță, vrei să guști din cele mai alese arome propuse cu generozitate de universul care te inconjoară. Nu uita însă un lucru: lumea lui Dumnezeu este cu mult mai bogată.

În mâinile Sale, viața ta va atinge potențialul maxim. Cu mult mai mult, cu mult mai înalt, cu mult mai mare.

viața pe care a dorit-o și și-a propus-o. Ei au acceptat să trăiască viața pe care le-a dorit-o Dumnezeu. Mi-l imaginez pe Iosif în grupul de sclavi al ismaeliților îndepărtându-se de casă, de familie, de țară și de visurile sale. Nimic din ce și-a imaginat Iosif că va fi nu a fost. În schimb, s-a realizat tot ceea ce Și-a propus Dumnezeu să fie.

Dumnezeu are propria interpretare pentru viața ta. Ea depășește cele mai alese gânduri, valorifică cele mai mari eșecuri și conturează cel mai cores-punzător răspuns pentru ceea ce ești făcut să fii.

În ultimă instanță, cel mai îndrăzneț vis al lui Dumnezeu cu privire la tine, cea mai înaltă năzuință a Sa este ca, într-o zi, să te poată îmbrățișa cu mâinile Sale străpunse.

De unde vii?

Ghehazi, slujitorul lui Elisei,
profetul Domnului, lovit de
lepră pentru minciună

De unde vii? Ce întrebare! De când își permite să mă întrebe pe mine așa ceva, tocmai pe mine? Ce, sunt copil? Doar copiii sunt întrebați de părinții lor pe unde umblă, eu sunt ajutor de profet, nu sunt... Eu sunt cineva... Și totuși, de unde vii?

Întrebarea i-a lovit timpanele ca un trăsnet. Ce să răspundă? Trebuie să ia o decizie. Să spună adevărul sau să mintă? „Mă va judeca”, și-a spus Ghehazi. Și a ales: „Voi minți!” A urmat dezastrul în viața sa – lepră până la moarte.

„Ghehazi, slujitorul lui Elisei, profetul Domnului, lovit de lepră pentru minciună”, așa ar titra ziarele pe prima pagină astăzi. Dar oare ce s-a întâmplat? Nu era primul mincinos și, din nefericire, nici ultimul. De ce tocmai el să fie lovit cu această boală?

Minciuna este minciună, indiferent de situație, însă, în această relatare biblică, Dumnezeu vrea să ne ofere și o altfel de lecție. Avem nevoie să ne răspundem la o întrebare nerostită, dar gândită. Care este motivul slujirii noastre?

Prin Elisei, Dumnezeu îi pune lui Ghehazi o întrebare legată de timpul în care trăia. „Este oare acum vremea de luat...?” (2 Împ. 5,26) Domnul îi descoperise lui Elisei exact ce se întâmplase: cum Ghehazi a alergat după Naaman, cum l-a mințit, cum a reușit să-și asigure darul poftit și cum l-a ascuns. Omul poate să-și mintă pe semenii săi, dar nu-L poate minți pe Dumnezeu.

Ciprian Iorgulescu este directorul Departamentului Școala de Sabat/Lucrare Personală din cadrul Uniunii Române.

Suntem în prag de paradis, doar un pas și intrăm în Canaan. Dumnezeu ne întreabă: „Este vremea acum de luat sau de oferit binecuvântările Cerului?”

„Este oare acum vremea de luat argint?” Ce mustrare teribilă au constituit cuvintele lui Elisei pentru inima slujitorului său! Avusese loc o minune însemnată. Naaman, căpetenia oștirii Siriei, a fost făcut să creadă în Dumnezeu și să se bucure în nou-găsita lui credință. Dumnezeu fusese îndurător cu servii Săi și cerul venise foarte aproape de pământ. Inima lui Ghehazi ar fi trebuit să se înalțe, aducându-I laudă și mulțumire lui Dumnezeu pentru minunatele binecuvântări primite. El ar fi trebuit să se gândească cât de mult a fost impresionată inima lui Naaman și cum acest om putea să fie făcut să simtă că religia israeliților era singura religie adevărată care-i face pe oameni neegoști, cinstiți și amabili. Dar, în loc de aceasta, el s-a gândit numai la sine și la propriile interese.”
(Comentariul Biblic AZS)

Fiecare persoană este înzestrată de Dumnezeu cu daruri spirituale pentru zidirea semenilor. Acestea ne sunt oferite de Dumnezeu ca să fie administrate pentru binele celor de lângă noi. Nu te aștepta să fii plătit pentru activitatea prestată și nu îngădui nemulțumirii să-și găsească loc în inima ta. Slujește-i pe semeni din iubire. Poate că slujirea dezinteresată nu-ți va aduce recunoaștere oficială, dar Cerul va nota și paharul cu apă oferit fratelui neînsemnat al lui Isus.

În fața valorilor materiale refuzate de Elisei, Ghehazi a considerat că este timpul să-și plătească singur activitatea depusă. De ce vindecarea sirianului să nu fie plătită? De ce această minune să fie gratis? Pentru că harul este oferta Cerului. Nu poți face comerț cu bogățiile Cerului, nu te poți îmbogăți de pe urma minunilor făcute de Dumnezeu în viața oamenilor.

„Solemne sunt lecțiile de învățat din această experiență a unuia cărui îi fuseseră date privilegii înalte și sfinte. Prin purtarea sa, Ghehazi a așezat o piatră de poticnire pe calea lui Naaman, în a cărui minte pătrunsesse o lumină minunată și care fusese câștigat pentru slujirea Dumnezeului celui viu. Pentru înșelăciunea practică de Ghehazi, nu putea fi adusă nicio scuză. Până în ziua morții lui, a rămas leproș, blestemat de Dumnezeu și disprețuit de semenii lui.” (*Profeți și regi*, p. 205, ediția 1998)

Aici găsim greșeala. Dorea răsplătire pentru o minune care nu-i aparținea. Minunea a fost făcută de Dumnezeu. Uită-te în jur și vezi mulțimile de oameni care așteaptă să li se spună despre harul lui Dumnezeu! Fără plată am primit, fără plată să dăm.

Suntem în prag de paradis, doar un pas și intrăm în Canaan. Dumnezeu ne întreabă: „Este vremea acum de luat sau de oferit binecuvântările Cerului?” Este nevoie de voluntari pentru Dumnezeu. De bărbați și femei care să meargă la sirieni și să le spună de dragostea lui Dumnezeu. Nu-ți însuși meritele lui Dumnezeu pentru o faptă care nu-ți aparține, nu aștepta laude, pentru că acestea Ți aparțin doar Lui. În această perioadă a istoriei, timpul pe care îl trăim este de oferit, nicidecum de luat. Stăm în fața unei alegeri: vom sluji eului sau semenilor? În fața minunilor uimitoare ale lui Dumnezeu, nu poți decât să te bucuri că ești parte a misiunii Sale.

Cele mai bune daruri ale Cerului sunt la îndemâna noastră, avem ocazii să dezvoltăm spiritul altruismului, avem privilegii oferite în mod special de Dumnezeu – toate acestea ne îndeamnă să ne punem întrebarea: „Este oare acum vremea de luat...?” Gândește-te! Merită. Veșnicia ne așteaptă.

Să ne cunoaștem familia adventistă...

Cu o populație ce depășește 40 de milioane de locuitori și cu un teritoriu mai mare decât cel al României și Ucrainei la un loc, Tanzania este una dintre cele mai sărace state ale Africii, în ciuda rezervelor însemnate de aur și diamante. Țara s-a format în 1964 prin unirea a două foste colonii britanice: Tanganika și Zanzibar, de la ele venind și numele țării. Este așezată pe coasta de vest a continentului african între Kenia, Mozambic, Congo și Oceanul Indian. Formele de relief coboară de la vârfurile masivului Kilimanjaro până la zona lacurilor, dintre care Tanganika și Victoria sunt cele mai cunoscute.

Populația este formată din peste 120 de grupuri etnice diferite, iar dintre locuitori 45% sunt creștini și 30% musulmani.

Fiind pentru o vreme colonie germană, primii misionari adventiști au fost trimiși în 1903 de Uniunea Germană. Primul botez a avut loc abia în 1908. Odată cu venirea britanicilor, în 1914, misionarii germani au fost nevoiți să plece și, după plecarea lor, multe dintre misiuni au fost devastate. Abia după 1921, misionarii au avut permisiunea de a se întoarce și de a reorganiza lucrarea și activitățile misionare ale bisericii de aici. Lucrarea a înaintat în special datorită stațiunilor misionare, multe dintre ele funcționând ca dispensar, școală și biserică.

Astăzi, conform ultimelor statistici oficiale, în Tanzania sunt 393.236 de membri adventiști, peste 25.000 de noi convertiți adăugându-se în fiecare an bisericii de aici. Deși se pare că aproape 70 % din populația adultă nu știe carte, în Tanzania sunt 490 de colportori. Rapoartele statistice oficiale mai vorbesc de 13 școli adventiste cu peste 2.000 de elevi și peste 70 de profesori, un spital adventist de 97 de paturi, 38 de clinici și dispensare, o casă de editură și un centru de desfacere pentru alimente sănătoase – ceva impresionant poate pentru condițiile de acolo, dar obișnuit pentru puterea Dumnezeului nostru.

Campaniile misionare conduse de laici din întreaga lume și spiritul misionar local sunt mijloacele prin care Dumnezeu aduce speranța în sufletele oamenilor de aici.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

Istoria neștiută a criticilor

Cu siguranță că *Istoria neștiută a scribilor*, publicată în numerele trecute, v-a provocat la o reevaluare a credinței și atitudinii față de Biblie. Sper să se fi întâmplat așa. Biblia este cea mai importantă carte a omenirii. Trebuie să învățăm s-o prețuim și s-o apărăm, deoarece a fost și este atacată în fiecare generație.

Ca să înțelegi cât de acerbă este lupta nevăzută care se duce dincolo de ochii noștri, vă voi da un exemplu.

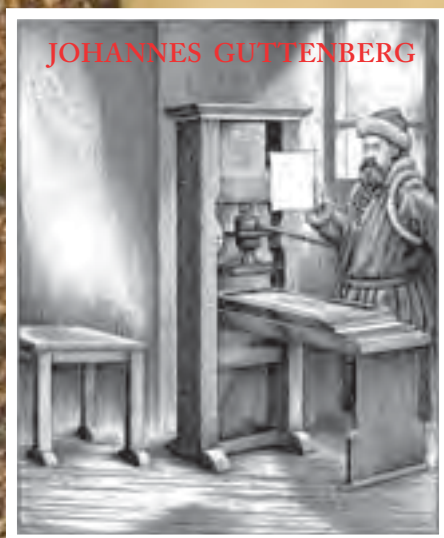
Există două baricade ale luptei pentru Biblie: baricada celor care doresc ca Biblia să fie cât mai cunoscută și răspândită și cea a celor care doresc să o distrugă. În prima categorie, putem să-i menționăm pe reformatorii care au tradus Biblia în limba poporului, pe Guttenberg, care a făcut posibilă tipărirea Bibliei în multe exemplare, sau Societățile Biblice, care s-au născut la începutul secolului 18 și care au avut ca scop răspândirea Bibliei în toată lumea. În categoria vrăjmașilor Bibliei, putem să-i amintim pe Marcion, cel care a încercat să scoată din Biblie toate pasajele care nu se potriveau cu teologia lui, pe cei care au pus Biblia pe lista cărților interzise pentru lectură, pe Julius Wellhausen, care considera că Biblia este doar o adunătură de povești și mituri strânse laolaltă de un editor care a completat golurile și a combinat bucățelele existente în forma pe care o avem acum. În fiecare generație, Biblia a avut apărătorii și atacatorii săi.

Ajungem în prezent. Lupta continuă. Trecem printr-o perioadă de criză economică mondială. Efectele acesteia sunt resimțite pe diferite planuri. În fiecare an,

urmăresc buletinul Societății Biblice Unite (UBS). Anul acesta, principala dificultate este lipsa de fonduri. O parte dintre proiectele de publicare a Bibliei sunt frânate. Sponsorii trec prin dificultăți financiare din cauza crizei economice. Dărnicia lor este afectată. Societatea Biblică Unită a făcut și face eforturi pentru a compensa efectul crizei și pentru a continua proiectele începute. Ca să tipărești milioane de Biblii, e nevoie de milioane de dolari. Lupta nu e ușoară.

De cealaltă parte a baricadei, lucrurile stau altfel. Este uimitor să vezi ce se întâmplă în lumea editorială. Dacă treci pe lângă standurile de cărți din librării sau pe lângă tezgheaua celor care vând cărți, tabloul este același: *Codul lui Da Vinci*, *Evanghelia lui Iuda*, *Evanghelia lui Toma* etc. Cele mai vândute cărți. Publicate în milioane de exemplare, într-o perioadă în care nu sunt bani. Vedeți imaginea de ansamblu? Nu sunt bani pentru publicarea Bibliei, dar sunt bani pentru publicarea cărților care o defaimă. Uneori nici nu ne dăm seama cât de importantă este lupta aceasta. Se dă în fiecare generație și toți luăm parte la ea fie activ, fie pasiv.

Istoria de astăzi este despre criticii Bibliei și încercarea acestora de a corecta textul Bibliei. După cum ați văzut în numărul trecut, copierea manuală este imperfectă. Scribi și copiiști au făcut greșeli. Nu sunt multe, însă există. Este interesant să observi că, imediat după ce reformatorii au readus Biblia în viața și experiența bisericii, s-a declanșat o mișcare de con-

JOHANNES GUTTENBERG

ORIGEN DIN ALEXANDRIA

traatac. Istoria teologiei de după Reformațiune este întunecată. Se naște critica Bibliei – un atac al autorității ei. Punctul de plecare îl constituie problema erorilor de copiere. De fapt, principala problemă nu este prezența

erorilor de copiere, ci atitudinea față de text.

Realitatea existenței mai multor variante de text era cunoscută de multă vreme. Scribii descopereau greșeli și înțelegeau că unele lucruri trebuie corectate. Fie că scriau pe margine corectura, fie că operau direct în text, ei au fost primii „critici”. Încă din primele secole, creștinii au observat diferențele dintre textul ebraic și textul grec sau diferențele dintre manuscrise. Era clar că erorile trebuie corectate. Cum să faci însă acest lucru? Aici intervine problema atitudinii față de text. Atitudinea este punctul-cheie în abordarea problematicei erorilor de transmitere a textului biblic. Ca să înțelegeți acest lucru, vă voi prezenta două personaje din istoria legată de corectarea textului biblic: Marcion din Sinope (aprox. 85-160 d. Hr.) și Origen din Alexandria (aprox. 185-254 d. Hr.)

Atât Origen, cât și Marcion au fost conștienți de faptul că textul Bibliei care a ajuns la ei prezenta unele erori. Amândoi s-au apucat să corecteze textul biblic. Însă maniera în care au făcut-o a fost diferită. Marcion a rămas faimos în istorie pentru canonul său. A îndepărtat din Biblie toate fragmentele și cărțile care nu se potriveau cu ideile lui teologice. Așa a luat naștere *Canonul lui Marcion*, un fel de Biblie din care este exclus tot Vechiul Testament și unele dintre Epistolele Noului Testament și Evangheliile.

Origen s-a confruntat și el cu existența diferitelor variante de text, însă a avut o altă abordare. În loc să arunce tot ce nu i se părea potrivit, el a adunat toate versiunile, ca să le poată compara. Așa a luat naștere *Hexapla* lui Origen. *Hexapla* este un fel de Biblie pe șase coloane. În fiecare coloană, se află o variantă diferită a textului biblic, bazată pe un manuscris sau pe o versiune diferită. Din nefericire, nu mai există nici măcar o copie a acestei opere. Au supraviețuit fragmente. Abordarea lui

Origen este interesantă. El recunoaște existența diferențelor, însă nu le distruge, ci încearcă să rezolve problema lor prin comparație.

Trebuie să recunoaștem că rezultatul final al lucrării lui Marcion și cel al lui Origen diferă foarte mult. Amândoi au lucrat conștiincios, însă ceea ce a produs diferența este atitudinea. Atitudinea față de text va influența și metoda aplicată pentru corectarea textului. Aceasta este lecția pe care o putem învăța din istoria lui Marion și a lui Origen.

Acum, să ne întoarcem la prezent. Cu siguranță că cititorul se întreabă: Și ce are asta de-a face cu mine? Este o întrebare legitimă. Problematika atitudinii față de textul biblic este o realitate prezentă. Anul trecut, am avut ocazia să discut cu niște persoane care s-au retras din biserică tocmai pentru că n-au știut să rezolve problema erorilor din Biblie la nivelul atitudinilor. Ei îmi spuneau: „Toate textele din paranteză din versiunea Cornilescu sunt adăugiri târzii. Cine știe câte or mai fi, și biserica le ține ascunse.” Aceasta era atitudinea lor. Așa că au început, ca și Marcion, să scoată toate textele din paranteză. Nu s-au oprit aici. Au scos toate textele care se referă la Duhul Sfânt ca cea de-a treia persoană a Dumnezeirii. Ce trist! Și-au creat o Biblie după propria lor teologie. Nu știu ce s-a mai întâmplat cu ei. Cu siguranță că vor ajunge acolo unde ajung toți cei care nu-și pot rezolva problema atitudinii față de text. Ori de câte ori nu le convine sau nu înțeleg un text, îl vor scoate din Biblie, deoarece „suspiciunea” legată de textul biblic nu le va permite niciodată să aibă încredere în Cuvânt.

Așa cum menționam la început, există o luptă prezentă legată de Biblie. Săptămâna trecută, un tânăr îmi spunea că, după ce a citit *Codul lui Da Vinci* nu mai are încredere în Biblie. Observați unde se duce lupta în prezent? Cu atâtea Evangheliile apocrife, cu atâtea istorii, cu atâtea articole despre erorile Bibliei, ce să mai crezi despre textul biblic? E mai ușor să renunți. De fapt, lupta din prezent este legată tot de atitudinea față de Biblie. Istoria neștiută a criticilor nu se termină aici. Aceasta a fost doar partea întunecată a ei. Există o altă parte, care ne dă speranță în legătură cu textul biblic. Pentru aceasta, trebuie însă să vă povestesc istoria sulurilor de la Qumran. Nu acum, ci într-un număr viitor. Până atunci întrebați-vă: Eu de ce parte a baricadei mă aflu în lupta care se dă pentru Biblie?

Laurențiu Ionescu
este lector universitar la Institutul Teologic Adventist de la Cernica.

Și dacă nimeni nu e lângă tine...

Dar acum nu mai are răbdare să citească. Boala îl consumă din ce în ce mai mult. Pur și simplu nu se mai poate concentra. Și apoi nesiguranța... Medicii spun că se întrevede o evoluție îmbucurătoare, dar el simte că nu mai poate. Așa că ia telecomanda și încearcă să urmărească o emisiune. Dar ce să urmărească: pe toate canalele tv românești nu poate găsi decât violență, trivialități, încrâncenare și superficialitate. A urmărit ceva pe un canal dedicat naturii – frumos, nimic de zis, doar că respectiva emisiune e atât de departe de ce-l frământă pe el, încât nu se poate concentra.

Apoi nimereste la o emisiune care contrastează evident cu tot ce a văzut până acum. N-a prins de la început, dar ceva îi atrage atenția. Oamenii din imagine sunt surâzători și nu se ceartă. Nu par a avea ceva de împărțit unul cu altul. Discută senini și convingători despre lucruri care îi atrag atenția. E ceva în discuția lor care îi amintește de cartea aceea care l-a impresionat atât de mult. Vorbesc despre Dumnezeu, despre soarta omului, despre iubire și despre un Mântuitor binevoitor față de toți oamenii. Și mai vorbesc despre vindecare. Aici nu pricepe prea bine despre ce este vorba, dar ascultă cu atenție și parcă simte că începe să prindă curaj.

Nici nu-și dă seama când a trecut timpul și emisiunea s-a terminat. Acum constată că a urmărit Speranța TV. N-a auzit niciodată de acest post. Vag își aduce aminte că, într-o dimineață, a auzit într-un autobuz o reclamă a unui post de radio, ceva... parcă... Vocea Speranței. Poate că e o legătură între cele două... Urmărește promo-uriile și constată că sunt unele emisiuni care au titluri interesante: *Jurnal de credință*, *Viața la superlativ* – măcar de-ar apuca să mai trăiască, nu neapărat la superlativ, ci doar să trăiască –, *Vremea întrebărilor* – interesant, chiar că e vremea întrebărilor pentru el –, *Poezia Speranței*, *Amprenta lui Dumnezeu...* Merită să mai urmărească și alte emisiuni.

Un bolnav stătea în pat și nu se putea concentra la nimic. Boala dura de luni de zile. Epuizase toate metodele de a-și îndrepta atenția la altceva decât la boala care-l măcina. La început, a fost chiar bucuros că va avea timp să citească. A citit multe dintre cărțile pentru care nu-și găsisese timp cât era sănătos. Una dintre ele l-a impresionat în mod deosebit: *Hristos, Lumina lumii*. O cumpărase într-o vară, de la un stand de pe litoral, într-un elan, și nu mai apucase niciodată s-o citească.

Valeriu Petrescu este directorul Centrului Media Adventist din România.

Nici nu-și dă seama că s-a făcut ora de vizită a medicului. Când intră în salon, acesta observă ceva deosebit. Bolnavul pare ceva mai relaxat, mai senin. Înseamnă că tratamentul începe să-și facă efectul. Apoi, medicul aruncă o privire la televizor și vede sigla Speranța TV, un omuleț cu brațele ridicate spre cer a bucurie. Bolnavul îi observă privirea și-i spune că a dat întâmplător peste acest post tv și că a urmărit câteva emisiuni la rând.

– Mi-a făcut bine! spune bolnavul.

Televiziunea și radioul sunt o forță pe care Satana o folosește cu mare iscusință și asiduitate în urmărirea planurilor sale. Studii recente arată că mintea omului este foarte vulnerabilă la ideile care se transmit pe această cale, fiindcă filtrul rațiunii nu prea funcționează. Capacitatea de analiză și creativitatea sunt prea puțin implicate atunci când urmărim o emisiune tv. Tindem să luăm de bun tot ceea ce ni se prezintă.

Spunea Mântuitorul că „fiii veacului acestuia sunt, față de semenii

lor, mai înțelepți decât fiii luminii” (Luca 16,8 u. p.). Dacă pentru scopuri impure și distrugătoare se folosesc toate mijloacele pe care știința le-a pus la dispoziția oamenilor, cu atât mai mult ele trebuie folosite pentru împlinirea planurilor lui Dumnezeu.

Secolul 21 este unul al tehnologiei și al înstrăinării în același timp. Alienarea este boala majoră a societății postmoderne. Oamenii se simt singuri, chiar și atunci când sunt înconjurați de mulțimi de semeni de ai lor. Sunt singuri, fiindcă sunt departe de Dumnezeu. Nu poți, uneori, să te apropii de ei nicicum. Au construit împrejurul lor un zid de protecție și nu vor să iasă de acolo. Sau poate sunt părăsiți de toți, dezamăgiți de viață și frământați de boală.

Și, dacă nimeni nu e lângă tine, Speranța TV și Radio Vocea Speranței vor să-ți fie aproape, ca să te mângâie și să te apropie de Dumnezeu !

Secolul 21 este unul al tehnologiei și al înstrăinării în același timp...

Oamenii se simt singuri chiar și atunci când sunt înconjurați de mulțimi de semeni de ai lor. Sunt singuri, fiindcă sunt departe de Dumnezeu.

Speranța

care îți îmbogățește viața!

www.speranta.tv

RVS
RADIO VOCEA SPERANȚEI

www.rvs.ro

CENTRUL MEDIA ADVENTIST

MĂSUȚA CU NISIP

(I)

Tema condescendenței lui Dumnezeu, care

Se adaptează la înțelegerea umană limitată a limbajului Scripturii, merită un studiu special. Exemplele date aici sunt doar o mică parte din imaginile vizionare (biblice sau din viziunile lui Ellen White), care au sens, dacă le înțelegem rolul didactic, însă ar deveni ridicele și uneori absurde, dacă ar fi luate în sens literal. Limbajul viziunilor este un limbaj adesea copilăresc, tocmai pentru că el este intenționat să-i atragă pe oamenii simpli, pe copii și pe cei care sunt destul de inteligenți să se „coboare” la acest nivel pentru a primi adâncă învățătură a lui Dumnezeu. Acest limbaj aparent pueril este calculat să trezească, prin imaginație, gândirea cea mai profundă a celor care se apropie de viziuni descălțându-se de prejudecăți.

Florin G. Lăiu este profesor de teologie biblică la Institutul Teologic Adventist, Cernica.

Limbajul didactic al viziunilor profetice

Înțelegerea viziunilor biblice este, în general, viciată de o percepție literalistă a rolului imaginilor. Profetul este perceput adesea ca un șaman care intră în transă, după care spiritul lui părăsește lumea, călătorind în supranatural, de unde se întoarce în trup, aducând semenilor știri supraomenești. Din punct de vedere subiectiv, într-adevăr, profetul poate simți experiența ca pe o călătorie, de unde și expresiile: „Duhul m-a răpit și m-a dus...” (Ezech. 8,3; 11,1.24; 43,5) sau „răpit până în al treilea cer” (2 Cor. 12,1). Din acest motiv, acea schimbare fizică, specifică profetului în viziune, este numită adesea „răpire sufletească” (Fapte 10,10; 11,5; 22,17), deși în textul original grecesc avem denumirea de *ékstasis* (stupoare, uimire, transă). În realitate, toate scenele se petrec

în mintea vizionarului (Daniel 4,10.13; 7,15; 8,2) ca într-un vis, nu au loc călătorii spațiale. Experiența însă este atât de perfect realizată de puterea lui Dumnezeu, încât subiectul, dacă este singur, nu poate distinge viziunea de realitate („dacă a fost în trup sau fără trup, nu știu” – 2 Cor. 12,1).

Dar, indiferent de metoda prin care profetul este făcut martor al unor realități nevăzute de cei de lângă el, întrebarea capitală este: I se arată profetului realitatea fizică a lucrurilor cerești și viitoare, ca și cum ar lua imagini cu videocamera? Sau, mai degrabă, i se prezintă o transfigurare a realităților cerești și viitoare, în scenarii cultural-adaptate, cu rol didactic, spiritual, fără intenția de a ne informa exact despre realitatea fizică de sus sau din viitor?

În urma analizei unui număr suficient de viziuni biblice și a doi profeti moderni extracanonici (William Foy, Ellen White), am ajuns la concluzia că imaginile descrise de vizionari au, mai degrabă, rol didactic, și nu s-a intenționat informarea noastră cu privire la designul exact al civilizației și culturii cerești, nu primim pe această cale informații reale despre „geografia” cerească sau despre urbanistica, topografia, arhitectura, mobilierul, instrumentele muzicale cerești. Imaginile din viziuni sunt construcții foarte inteligente și estetice, cu mare forță de impresie asupra minții cititorului,

dar ele nu sunt decât un simplu material didactic, cu un mesaj spiritual specific, și nu trebuie înțelese ca reflectare exactă a realității. Încercați să răspundeți la întrebări ca acestea:

L-a dus Duhul pe Ezechiel la Ierusalim, în realitate? L-a luat, în realitate, de păr și l-a transportat prin văzduh până acolo sau l-a făcut să simtă așa? (Ezech. 8,3).

A intrat el cu adevărat în încăperea unde prinții evrei se închinau la idoli? (vers. 9-11) Dacă a intrat, cum de nu l-au văzut? Iar dacă profetul era teleportat în natură spirituală, ce nevoie avea să intre pe ușă? (vers. 7-8)

Sunt, oare, heruvimii vizionați de Ezechiel (Ezech. 1) ființe inteligente cu înfățișări animaliere sau, mai degrabă, prin aceste imagini simbolice, ni s-a transmis un adevăr spiritual? Dacă ele sunt imaginea exactă a heruvimilor cerești, cum se face că Ioan i-a văzut altfel decât Ezechiel? (Apoc. 4)

Este adevărat că Christosul ceresc are în gură o sabie? (Apoc. 1 și 19)

Va veni Domnul călare pe un cal alb, cu o haină mânjită de sânge (Apoc. 19) sau pe un nor alb, îmbrăcat în strălucire și având în mână o seceră? (Apoc. 14)

Au existat aievea în cer femeia însărcinată și dragonul roșu? (Apoc. 12,1)

Există, în realitate, un miel înjunghiat la tronul lui Dumnezeu, așa cum Ioan l-a văzut clar și l-a descris? (Apoc. 5)

Oare ființele cerești aduc tămâie și cântă cu lira grecească? (Apoc. 5)

Există, oare, suflete de martiri care dorm undeva, sub un altar, în univers, și se mai trezesc din când în când să ceară răzbunare? (Apoc. 6)

Au îngerii trâmbețe și aripi în realitate? Ce ar putea face cu aripile când traversează spațiul cosmic? Iar dacă ei sunt spirite, la ce le-ar servi niște aripi care bat aerul?

Un tir asemănător de întrebări s-ar putea pune cu privire la viziunile avute de Ellen White:

Vor veni cei răi, în ultima confruntare, să-i caute cu sabia în mână pe credincioși?

La venirea Domnului, vor cădea niște lanțuri reale de pe sclavi? Este adevărat că Ellen White așa a văzut, după cum și Ioan a văzut că balaurul a fost legat cu lanțuri (Apocalipsa 20), dar acele lanțuri sunt cu siguranță simbolice, ca și fântâna abisului în care este aruncat balaurul.

Vor fi răpiți mântuiții la cer în care de nori, cu roți înaripate și inteligente, sau în care de foc, cu cai de foc, ca în viziunile lui Elisei și ale lui William Foy? Cea mai rapidă și mai sigură navetă spațială nu ar putea asigura o asemenea călătorie, dar niște trăsuri, fie ele și de foc! Unii sunt înclinați să traducă asemenea imagini în tehnică astronomică de tip SF, dar putem fi siguri că vizionarii ne-au spus exact ce au văzut. Treaba noastră este să descifrăm mesajul spiritual, nu să citim viziunea într-un cod modern, transformând imaginea antică într-una tehnico-științifică.

Au îngerii, în realitate, ecusoane de aur cu care se legitimează la porțile cetății cerești? N-ar putea fi ele piratate de mafia celorlalți îngeri, exilați pe pământ?

Are pomul vieții două tulpini reale, de ambele maluri ale râului? Imaginea este dezvoltată în viziunea primită de Ellen White, dar ea derivă din Apocalipsa 22,2, care, la rândul ei, este dependentă de Ezechiel 47,12, unde apar pomi roditori de ambele părți ale unui râu de viață. Tradusă literal, exprimarea lui Ioan este: „... de o parte și de alta a râului, [este] pom de viață”, ca în ebraica lui Ezechiel. Din nefericire, puține traduceri au redat expresia aceasta prin plural, cum ar fi trebuit. Cei mai mulți au preferat singularul, cu articol definit, desigur sub influența scenariului din Geneza 3. De observat însă că inspirația divină s-a adaptat la înțelegerea populară (în cazul viziunii lui Ellen White). Dacă traducerea (greșită chiar) a creat imaginea unui pom cu două tulpini și două rădăcini, pe ambele maluri ale râului vieții, Domnul a folosit chiar o asemenea greșală (neimportantă) pentru a descrie o realitate cerească. El nu a fost interesat să ne dezvăluie realitatea fizică exactă, ci doar să ne dea o învățătură spirituală.

Acest aspect al revelației și inspirației este deosebit de interesant, deoarece există destule dovezi că Domnul a folosit (= „copiat”), uneori, imagini chiar și din surse neinspirate. Este foarte posibil ca noul paradis să aibă unele lucruri comune cu primul paradis. Dar, cum Moise nu descrie arborele vieții, și cum imaginea din Apocalipsa depinde mult de viziunea lui Ezechiel, reiese că această imagine, dincolo de realitatea fizică exactă, este intenționată să dea lecții spirituale. Observațiile acestea ar trebui să ne pregătească să înțelegem mai bine limbajul „structurii” atât de pământești a Sanctuarului ceresc, prezent în viziuni biblice și extrabiblice.

14 septembrie este o zi de sărbătoare pentru școală, o zi plină de emoții pentru majoritatea familiilor din România, dar, în același timp, o zi firească, în care trebuie să ne gândim la ceea ce urmează, astfel încât lucrurile să meargă mai bine în învățământ. Pe lângă miile de școli din țară, se găsesc și cele opt unități de învățământ adventiste. Iată de ce, îi așteptăm cu emoție pe toți elevii, profesorii și părinții să ia parte la acest moment special.

Dacă, înainte, prima zi de școală începea cu o primă întrebare sau o temă de genul: „Cum ți-ai petrecut vacanța de vară?”, acum forfota și emoția vremurilor de criză dau primei zile de școală, grădiniță sau liceu o altă conotație, o altă atmosferă. Tot mai des, în ultimii ani, la noi în țară, această bucurie e umbrită de problemele economice și sociale.

VINE ȘCOALA

Ministerul Educației,
Cercetării și Inovării a
stabilit că noul an școlar
va începe luni, 14 sep-
tembrie 2009, și se va
încheia vineri, 11 iunie
2010, însumând 35 de
săptămâni de școală
(173 de zile lucrătoare).

Pentru cei ce și-au pus încrederea în școala adventistă, am pus câteva întrebări directorilor acestor unități de învățământ și vă redau mai jos răspunsurile lor la următoarele întrebări:

1. *Cu ce pregătiri întâmpinați noul an școlar?*
2. *Societatea românească discută despre pregătirea profesională a cadrelor didactice. Ce ne puteți spune în dreptul școlii dumneavoastră?*
3. *Care este noutatea pe care o aduceți în procesul de educație din școala dumneavoastră în noul an școlar?*
4. *Ce mesaj aveți pentru cei ce și-au încredințat copiii școlii dumneavoastră?*

LICEUL TEOLOGIC ADVENTIST „ȘTEFAN DEMETRESCU”, BUCUREȘTI

1. În această vară, am finalizat un dosar de acreditare a liceului, deoarece în septembrie vom primi o vizită din partea Diviziunii Euro-Africa; un dosar cuprinzător, care să ofere informații despre procesul educativ și despre specificul liceului. În rest, sunt în derulare toate îndatoririle obișnuite: pregătirea căminelor și a cantinei pentru noii oaspeți, a sălilor de clasă.

2. Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu” București are profesori calificați; 72% dintre aceștia au grade didactice, restul de 28% fiind debutanți. O parte dintre profesorii cu grade didactice sunt înscriși pentru obținerea gradului didactic următor.

În plus, ne propunem ca profesorii liceului să beneficieze anual de participarea la un curs de perfecționare organizat de Casa Corpului Didactic București și susținut de profesorii formatori, dacă este posibil, chiar în cadrul liceului. Un astfel de curs a fost organizat în ianuarie 2008.

De asemenea, trebuie amintite Convențiile Cadrelor Didactice Adventiste, organizate anual de Departamentul de Educație al Uniunii, la care participă majoritatea profesorilor liceului.

O a treia modalitate prin care se realizează perfecționarea continuă (cerință a educației din România) este participarea profesorilor la cursuri pe diferite specialități (de utilizare AEL,

de instruire asistată de calculator, de practică pedagogică etc.).

3. Noutatea este legată de vizita despre care vă spuneam puțin mai devreme. Este prima dată când Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu” București este vizitat de oficiali ai Diviziunii, în vederea acreditării. Trebuie să precizez că liceul este acreditat ca instituție de învățământ de stat, diploma de absolvent al Liceului Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu” fiind emisă de Ministerul Educației și Cercetării. Dar, sperăm ca, într-un viitor apropiat, liceul să obțină acreditarea și ca instituție de învățământ adventistă.

4. Să se gândească la Ana... Ne-au fost încredințați elevi, mai precis 84 de elevi noi pentru anul școlar viitor, în afara celor care sunt deja cazați. De fapt, noi îi privim ca pe niște copii care au nevoie, pe lângă educație, de îndrumare, de răbdare, de timp – mult timp pe care adulții să li-l acorde –, au nevoie de sprijin sufletec, de explicații și, uneori, de disciplină. Și încercăm să le oferim tot ce au nevoie, atât cât putem omenește să dăruim. Dar au nevoie și de părinți. De părinții lor. De aceea le spun părinților să se gândească la Ana și la obiceiul ei de a-și vizita copilul, preocupându-se de fiecare dată de haina lui. Pentru că și noi, și părinții avem un țel comun în privința copiilor încredințați. Dorim ca haina lor să fie albă și toată viața lor să fie închinată Domnului.

*Claudia Maria Enache,
directoare adjunctă*

LICEUL TEOLOGIC ADVENTIST „ONISIM”, CRAIOVA

1. Față de anul trecut, putem spune că situația este mult mai bună. Exteriorul școlii a fost în totalitate renovat, iar în interior, clasele sunt pregătite și, de asemenea, laboratoarele care încep să devină funcționale; putem adăuga aici și amenajarea culoarelor și a casei scărilor care dă o notă aparte școlii. La toate acestea, se adaugă multe alte amenajări și pregătiri pentru a realiza spații adecvate în vederea creșterii calității procesului de predare-învățare.

2. Situația cadrelor didactice este foarte bună, având toate cadrele calificate, iar majoritatea au gradul II sau gradul I. Pe lângă aceasta, există o preo-

cupare permanentă pentru educație continuă. Astfel mulți profesori au master, participă la diverse cursuri de formare, iar șase cadre didactice participă la cursurile de master de la Cernica, al Universității Montemorelos, Mexic.

3. Pregătirea pentru viață, clădirea unui caracter, calificarea profesională, administrarea vieții personale, a vieții de familie și pregătirea pentru cer sunt obiective importante pe care le avem în vedere și care nu se regăsesc în curriculum, la majoritatea celorlalte școli.

4. Ce alt mesaj aş avea pentru părinți decât cel rezultat din declarația noastră de misiune, în contextul filosofiei educației adventiste: *Să dezvoltăm în elevii noștri*

caractere morale, formând astfel personalități echilibrate pentru a fi de folos societății și bisericii. Mulți părinți sunt preocupați de nivelul pregătirii și al calității. Cred că rezultatele obținute la bacalaureat anul acesta sunt un răspuns semnificativ. Centrul de examen a fost la Colegiul Național „Frații Buzești” din Craiova, unde absolvenții noștri au obținut rezultate foarte bune, având a treia medie din centrul de examen (9,97), iar din totalul de 38 de absolvenți, 20 au obținut medii peste 9, și aceasta în contextul în care nivelul lor de pregătire, atunci când au venit la școala noastră, se situa între 7 și 8,50. Aceasta demonstrează calitatea și munca pe care majoritatea cadrelor noastre didactice o depun pentru elevi și pregătirea lor.

Constantin Popescu, director

LICEUL TEORETIC „MUNTELE DE FOC”, CÂMPENIȚA

1. Liceul Teoretic „Muntele de Foc” își are începutul în anul 2001, când a primit autorizația de funcționare pentru ciclul primar. După doi ani de căutări, muncă și construcție, desfășurate sub semnul Providenței, am avut, în satul Câmpenița, o școală care a fost dată în folosință în septembrie 2004. În vara anului 2007, școala a primit autorizația de funcționare și pentru clasele de liceu în cadrul specializării *științele naturii*. În prezent, aproape 100 de elevi, care vin din vreo 8 sate de pe lângă Târgu-Mureș, beneficiază de ceea ce oferă această școală.

2. Mai importantă decât clădirea nouă și frumoasă este echipa de profesori care s-a format aici, de-a lungul acestor ani. Au fost ani de căutări, mai ales a sensului muncii care se face cu dăruire și responsabilitate. Oamenii în care se dezvoltă această putere sunt oameni care poartă responsabilități, care sunt conducători cu inițiativă și care au influență asupra caracterelor.

3. Lucrarea adevăratei educații este aceea de a dezvolta această putere, de a-i antrena pe tineri să gândească ei înșiși, nu

doar să reflecte gândirea altor oameni. ... În loc să-și limiteze studiul la ceea ce au spus sau scris alții, elevii să fie îndrumați către izvoarele adevărului, către vastele câmpuri din natură și revelație, deschise cercetării. Să contemple marile subiecte ale datoriei și destinului, și mintea lor se va lărgi și întări.

4. Drumul spre excelență în educație nu este ușor, după cum nici ascensiunea unui munte nu este ușoară. Dar, dacă vrei să investești cu folos pe termen lung, ca să știi pentru ce ai trăit pe acest pământ, acest drum te așteaptă și merită să mergi pe el. Important este să-i vezi mereu capătul, ca să poți investi în direcția cea bună.

Dr. Sorin Moroșan, manager

LICEUL TEOLOGIC ADVENTIST „MARANATHA”, CLUJ-NAPOCA

1. Ca în fiecare vară, și în această vacanță, s-au făcut o serie de reparații curente la nivelul infrastructurii, pentru a crea un ambient sănătos și plăcut. Totodată, s-au suplimentat dotările la nivelul laboratoarelor și cabinetelor pe diferite discipline pentru a asigura, în procesul instructiv-educativ, posibilitatea desfășurării unor ore interesante și atractive, cu impact deosebit asupra elevilor.

2. Problema calității în procesul de învățământ se impune cu necesitate, la fel ca în orice alt domeniu. Educația de calitate este orientată pe rezultate, iar calitatea trebuie generată și asigurată în mod conștient și programatic. De aceea, pregătirea profesională permanentă a cadrelor didactice, în calitate de actori educaționali, este inerentă, dacă dorim rezultate de calitate. Profesorii din liceul nostru au înțeles acest lucru și, pe întreg parcursul verii, se pregătesc și susțin o serie de examene, pentru a putea interveni competent și diferențiat, din punct de vedere academic, pedagogic și spiritual, în formarea și structurarea personalității elevilor.

3. Ca element de noutate, în acest an școlar, vom avea trei cadre didactice cu pregătire pastorală, dintre care un pastor va fi concomitent și capelan, iar un alt pastor va fi director adjunct. În felul acesta, sperăm ca misiunea liceului de a oferi o educație hristocentrică, bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu, să se întărească și să se concretizeze într-un număr tot mai mare de elevi consacrați și dispuși să termine lucrarea lui Dumnezeu.

4. În primul rând, vreau să le mulțumesc pentru că ne-au acordat această încredere. În al doilea rând, vreau să-i asigur că, aici, copiii lor au posibilitatea să învețe lucruri minunate, care să ducă la înflorirea personalității, nu numai pentru această viață, ci și pentru cea viitoare. Depinde de elevi să se hotărască, prin puterea Duhului Sfânt, să și trăiască ceea ce învață. Doresc din toată inima ca bunul Dumnezeu să binecuvânteze alegerea și sacrificiile părinților și să îi facă să aibă parte împreună cu copiii lor de bucuria mântuirii în Împărăția Lui.

Aurica Szentagotai-Tătar, directoare

ȘCOALA PRIMARĂ „MIHAI IONESCU”, BUCUREȘTI

1. Acum, cu o luna înainte de începerea școlii, suntem în plină renovare: mărim săli de clasă, pentru că, de la un an la altul, elevii sunt mai mulți; reparăm, înlocuim, vopsim, mobilăm – e un mini-șantier.

Dar, cu siguranță, alt gen de pregătire vă interesează și acesta e cel care micșorează numărul de ore de somn pe noapte. Și anul acesta avem nevoie de personal nou, iar aceasta implică multă căutare, așteptare, selecție, risc... Suntem aproape gata și credem cu tărie că Dumnezeu nu va lăsa lucrarea aceasta, care îi aparține, fără oamenii pe care i-a pregătit special pentru a ajunge aici. Apoi, facem de acum planuri de proiecte și programe, prin care să îmbunătățim viața școlară, oferindu-le elevilor un mediu plăcut și sigur.

2. La școala noastră, cadrele didactice sunt angajate în urma unui interviu cu Consiliul de Administrație, alături de concursul de la Inspectoratul Școlar. Nu aș putea spune care dintre acestea două e mai greu! Dar știu că sunt acceptate numai persoanele care îndeplinesc criteriile unei școli creștine de calitate. Cadrele didactice sunt înscrise la diferite programe oferite de Casa Corpului Didactic sau de Inspectoratele Școlare pentru obținerea de credite sau grade didactice, dar aceasta este numai o parte opțională. Pe parcursul anului, în vacanțe, organizăm sesiuni de pregătire spirituală, motivațională, educațională și de legislație, pentru care invităm persoane competente din afara școlii. Acestea sunt ocazii de părtășie și creștere spirituală, care ne ajută să mergem înainte în slujire, cu sentimentul că suntem o echipă la bine și la greu.

3. Îmi doresc foarte mult să dăm anul acesta un rol însemnat Comitetului de părinți și Consiliului elevilor. Am pregătit cadrul formal în care acestea vor funcționa, iar în prima săptămână de școală, vom face alegerile.

4. Rugați-vă împreună cu noi, pentru ca Dumnezeu să facă minuni în și prin copiii încredințați!

Livia Manea, directoare

ȘCOALA POSTLICEALĂ SANITARĂ, BRĂILA

1. Deoarece școala noastră dispune de o clădire inaugurată recent, pregătirile pentru noul an școlar s-au axat pe îmbunătățirea punctelor slabe față de standardele de referință, după care vom fi evaluați de comisia ARACIP-ului, în vederea acreditării Școlii Postliceale Sanitare „Sănătate și Temperanță”, Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca” fiind acreditată din 1997.

2. Calitatea procesului de învățământ în școala noastră este asigurată de un corp profesoral de excepție, format din medici primari, specialiști, rezidenți, farmaciști, profesori de specialitate, instructori de nursing. Renumele școlii, obținut de-a lungul celor optsprezece ani, se datorează profesorilor bine pregătiți din școala noastră. Suntem convinși că profesorul este factorul-cheie în educație.

3. Oferta educațională a școlii noastre s-a diversificat cu o nouă calificare – asistent medical de farmacie – autorizată de Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar (ARACIP). Tot de anul acesta, școala noastră, în colaborare cu Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste din România, oferă cinci burse de studii elevilor adventiști înscriși în anul I de studii.

4. Recunoaștem că idealul pe care Dumnezeu îl are pentru școala noastră este la un nivel mult mai înalt decât cel la care ne aflăm în prezent. Dorim să-i asigurăm pe părinți că le vom oferi copiilor trimiși la studii

tot ce avem mai bun, iar noi vom aștepta „în tăcere, ajutorul Domnului” pentru a ridica nivelul instituției pe care o administrăm la înălțimea așteptărilor Lui. Din-

colo de acest aspect, credem că instituțiile adventiste de învățământ medical au un rol esențial în pregătirea tinerilor pentru încheierea istoriei acestui pământ. David Livingstone a spus cândva: „Dumnezeu a avut un singur Fiu și pe Acela L-a făcut misionar medical”. Ar fi bine să nu uităm niciodată că medicina se află în slujba oamenilor, nu a câștigurilor bănoase.

Claudiu Șerban, director

ȘCOALA PRIMARĂ „DR. LUCA”, BRĂILA

1. Fiecare început este o provocare. În septembrie va fi prima aniversare a Școlii Primare „Dr. Luca”, în care școlarii de clasa I au pășit pentru prima dată anul trecut. Așteptăm noul an școlar cu emoții pentru necunoscutul ce ne stă în față, dar și cu bucurie, pregătind manualele, uniforme și clasele, pentru a-i primi frumos pe cei mici.

2. În anul școlar 2009/2010, în școală vor predă numai cadre calificate sau în curs de calificare.

3. Începând cu acest an școlar, elevii vor putea rămâne la școală după-amiaza pentru a-și pregăti temele și pentru a servi masa de prânz și vor merge la Palatul Copiilor pentru diverse activități. De asemenea, vom încerca să încheiem proiecte de parteneriat cu alte școli din oraș, în scopul promovării școlii și pentru a învăța din experiența altor cadre didactice.

4. Deoarece lucrăm cu elevi ai căror părinți le acordă din ce în ce mai puțin timp, fiind foarte ocupați, am dori să le reamintim că anii copilăriei copiilor vor trece repede, iar ceea ce nu fac acum pentru copiii lor nu vor putea recupera niciodată.

În școală, vom încerca să oferim o educație de cea mai bună calitate, atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic și spiritual. Cu toate acestea, nici cel mai bun învățător nu va putea face ceea ce părintele neglijează. Avem de pregătit copii pentru cer. O misiune grea, dar nu imposibilă, dacă școala va colabora cu familia și, împreună, vor conlucra cu Dumnezeu.

Anca Dragostin, directoare

ȘCOALA ROMÂNĂ-AMERICANĂ „OMEGA”, TÂRGU-MUREȘ

1. Pentru moment, pregătirea pentru anul școlar iminent se face cu privire la trei aspecte.

a. Pregătirea imobilului, ca să corespundă cerințelor de studiu pentru elevii școlii.
b. Pregătirea echipei de cadre didactice; alcătuirea acesteia și stabilirea unor standarde de disciplină și nivel profesional, în vederea unui nivel de predare cât mai ridicat. Revizuirea regulamentului de ordine interioară și crearea de condiții optime pentru aplicarea acestuia.

c. Implementarea unui program educațional spiritual cât mai eficient, atât pentru elevi, cât și pentru cadrele didactice.

2. Având în vedere statutul școlii, acest lucru a fost un obiectiv real încă de la început. Actualmente, cu excepții aproape neglijabile, există o echipă bine pregătită profesional, mereu în atenția conducerii școlii, care își dorește un nivel performant de educație și predare.

3. Pentru anul școlar care urmează, deși avem o echipă de cadre compactă, comparabilă cu o familie, cu un nivel relațional bun, dorim ca elementele spirituale să fie tot mai prezente în activitatea acestora.

4. Suntem conștienți că, din punct de vedere material, trăim în criză și că nu este foarte ușor să susținem un copil pentru a învăța la școala noastră, dar vrem să se știe că și colectivul educațional al Școlii „Omega” din Târgu-Mureș și părinții au același obiectiv – o educație excelentă pentru copii. În dorința de a avea condițiile materiale, educaționale și spirituale cele mai bune pentru elevi, orice propunere, sugestie sau remarcă a fost și este binevenită, știind că împreună putem ajunge la ținta pe care ei și-o doresc.

Iosif Suciu, director administrativ

De la directorul Departamentului Educație al Uniunii Române, am primit următorul mesaj:

Mici sau mari, cu mai multă experiență sau la început de drum, vorbite de bine sau nu, împovărate de responsabilități și pline de speranță, școlile noastre continuă să lupte pentru îndeplinirea mandatului lor profetic. Dacă am întreba-o pe Ellen White despre importanța acestor instituții, ea ne-ar spune:

♦ „Școlile înființate în mijlocul nostru înseamnă multă responsabilitate, pentru că sunt în joc interese importante. În mod deosebit, școlile noastre sunt o privilegiu pentru îngeri și pentru oameni.” (Principiile fundamentale ale educației creștine, p. 186)

♦ „Toți ar trebui să-și dea seama că școlile noastre sunt instrumentele Domnului, prin care El Se poate face cunoscut omului.” (Mărturii, vol. 6, p. 206)

♦ „Școlile noastre sunt mijlocul special prin care Domnul îi califică pe copii și pe tineri pentru lucrarea misionară. Părinții trebuie să-și înțeleagă responsabilitatea și să-și ajute copiii să pună preț pe marile privilegii și binecuvântări pe care Dumnezeu le oferă prin aceste instituții.” (Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi, p. 149)

Este chemarea noastră să sprijinim cu tot ce putem acest început al lucrării Domnului în domeniul educației. Să ne rugăm pentru desăvârșire și să-i încurajăm pe cei ce slujesc în aceste școli. Să le sprijinim cu finanțele noastre și să ne îndrumăm copiii către aceste locuri binecuvântate. Să-L rugăm pe Domnul secerișului să aducă la existență cât mai multe școli pentru mântuirea copiilor noștri și în vederea extinderii lucrării misionare.

Romică Sirbu, pastor

Așadar, dragii noștri prichindei de grădiniță și învățăcei din școli și licee, vă dorim să aveți un an școlar binecuvântat și plin de succese! Să aveți spor la studiat și să dobândiți noi cunoștințe, care să vă ajute să-L cunoașteți pe Dumnezeu, lumea Lui și pe semenii voștri! Să purtați considerație profesorilor voștri și să iubiți timpul petrecut la studiu! Succes!

PROIECTUL MISIONAR

„STUDENT VALDENZ” *lasă*

urme pentru veșnicie

Filă din jurnalul unui înger...

„Astăzi, 7 iulie 2009, îngerii așteaptă cu nerăbdare începerea unui eveniment unic din istoria pământenilor români. Treizeci de îngeri păzitori părăsesc cerul pentru a se alătura unui grup de studenți și colportori. Ei au de îndeplinit o misiune primită chiar din partea Regelui Universului: vor lucra împreună pentru a răspândi lumina adevărului în casele bucureștenilor.

Zece standuri ale Evangheliei vor fi amplasate în zonele centrale ale orașului. Stăm la dispoziția fiecărui trecător, oferindu-i următoarele servicii: măsurarea tensiunii arteriale și a procentului de grăsime din organism, zămbete, noi perspective de viață, încurajări, sfaturi și cărți. Văd cum puterea cuvintelor scrise sau rostite sub inspirația Duhului Sfânt vor ajuta multor inimi să-L cunoască pe Isus. De aici, o nouă viață, un nou scop pentru existența atâtor pământeni... Cât mă bucur pentru studenți și colportori, căci ei au venit să ni se alăture! Dacă ar putea privi fața Regelui Isus măcar pentru o clipă, cât de fericiți ar fi, căci ea strălucește de bucurie pentru ei.

Și eu, îngerul Teodor, sunt fericit. Sunt îngerul păzitor al unuia dintre studenții care au venit să lucreze vara aceasta în colportaj, dar nu mă așteptam să văd un grup de tineri care Îl iubesc așa de mult pe Rege. Iată o dovadă: în fiecare dimineață, pe când zorii nici nu se arată bine, îmi văd colegii de lucru vorbind cu Tatăl. Grădina școlii unde sunt cazați pare a fi un loc atât de plăcut de închinare. Din când în când, armonii de laudă se înalță ca o jertfă plăcută spre tronul slavei.

Proiectul „Student valdenz” a demarat cu succes. Am ascultat cu deosebită atenție experiențele fiecărui participant și am asistat la instruirea acestora. Bucuria de a sluji, dragostea pentru Rege și unitatea frățească făceau ca atmosfera de pe Pământ să semene cu cea de acasă, din Cer. Momentele devoționale în grup nu lipsesc. Mesajele îi încurajează pe slujitori să-și predea viața la piciorul crucii pentru o nouă zi. Însuși Isus va merge înaintea lor. Un colportor și doi studenți Îl urmează. În spate, trei îngeri sunt bucuroși să li se alăture...

Rămân uimit să constat cât de triști sunt pământenii din capitala României. Tristețea lor este în contrast cu fețele zâmbitoare ale colportorilor. O bătrânică, a cărei față exprimă îngrijorare și teamă, se apropie cu pași mărunți de stand. Au trecut doar câteva minute și fața dănei radiază de bucurie. Strânge cu putere o carte la piept, apoi o sărută. „Calea către Hristos” este singurul drum pe care și l-a ales... De-abia aștept reîntâlnirea dintre tânărul care i-a oferit cartea și doamna aceasta pe Noul Pământ. Ce lucru minunat că o parte din cer va fi casa acestor oameni! Mi-e dor de ziua aceea... Dar, până atunci, îmi place să privesc și să văd cum Duhul Sfânt îi inspiră pe lucrătorii care transmit speranța. O măsură bogată de putere a fost revărsată peste ei.

O doamnă de cincizeci de ani îmi întrerupe meditația. Este fericită – ceva neobișnuit în rândul trecătorilor – și, cu un glas puternic, se adresează unei tinere de la stand: „Aceasta este cartea vieții mele, domnișoară! Această carte mi-a schimbat viața... Cartea vieții mele!” Cu mâinile tremurânde parcă de o emoție sfântă, arată cartea „*Minte, caracter, personalitate*”, subliniată în întregime. Înainte

... Îngerii așteaptă cu nerăbdare începerea unui eveniment unic din istoria pământenilor români. Treizeci de îngeri păzitori părăsesc cerul pentru a se alătura unui grup de studenți și colportori. Ei au de îndeplinit o misiune primită chiar din partea Regelui Universului: vor lucra împreună pentru a răspândi lumina adevărului în casele bucureștenilor.

de a pleca, mai comandă un număr de cărți pentru prietenii dănei. Cât de fericit sunt! Și, când privesc la lucrătorii oboșiți care prind puteri văzând că munca lor schimbă vieți, nu pot decât să-L laud pe Rege. Văd prin credință cum, în urma acestui proiect misionar, mii și mii de oameni vor pași grăbiți și veseli pe drumul care duce spre Noul Canaan.

Se lasă noaptea peste București. Valdenzii au plecat spre casele lor cu inimile pline de bucurie. O, dacă ar putea vedea lumina care stălucește de acum în atâtea case...

*Oana Rădăcină, studentă anul III,
Asistență socială, ITA*

„Am trăit cele mai frumoase zile din viața mea”

Nu mi-aș fi imaginat niciodată ce surpriză frumoasă mi-a pregătit Dumnezeu pentru vara aceasta – proiectul „Student valdenz”.

Deși programul a fost destul de solicitant, pot spune că am trăit cele mai frumoase zile din viața mea, și asta, pentru că am experimentat din plin bucuria slujirii. Îmi dau seama acum cât de mult ne-a binecuvântat Dumnezeu, încredințându-ne nouă lucrarea de salvare a celor din jurul nostru. Am experimentat personal făgăduința: „Cel ce udă pe alții va fi ud și el” (Prov. 11,25). În acest timp, în care am slujit altora, Domnul m-a

„Nicăieri nu m-am considerat atât de aproape de cer, ca aici”

Prima dată când am auzit de acest proiect, am ezitat și eram aproape sigur că locul meu nu era în proiecte de acest tip.

Și totuși, un gând nu-mi dădea pace. Viața oricărui creștin trebuie să fie caracterizată de slujire, de dăruire, de dragoste. Proiectul „Student valdenz” face apel chiar la aceste atribute. Chiar mai mult decât atât, o experiență personală cu Domnul nu se poate dobândi stând toată viața ca simplu spectator. Astfel de lucruri îmi treceau prin minte în acea după-amiază de Sabat. Ajuns acasă, nici nu puteam adormi și mă tot gândeam: „Oare nu cumva Domnul mă cheamă?”

Acum pot să spun că nicăieri nu m-am considerat atât de aproape de cer, ca aici. Este un loc unde piedicile nu lipsesc, și totuși le poți învinge împreună cu alții. Cu toate că nu ne mai văzuserăm niciodată, parcă ne cunoșteam de-o veșnicie. Ne rugam unii pentru alții, vorbeam unii cu alții atât de familiar și dezinvolt... Mai mult decât atât, chiar dacă ziua la stand era obositoare, mulțumirea pe care o ai la sfârșitul zilei, că ai putut fi de folos unor oameni care însetează după Apa vieții, este o recompensă care merită tot efortul din lume.

Dacă ar fi să dau timpul înapoi și să mai am o dată șansa de a alege să particip în acest proiect, aș face-o fără pic de ezitare.

Andrei Costas, student anul IV, Medicină, Târgu-Mureș

ajutat și pe mine să cresc și să văd altfel lucrurile. Am început să înțeleg valoarea fiecărui om și cât sunt ei de prețioși în ochii lui Dumnezeu; acum mă străduiesc să privesc fiecare persoană ca pe un posibil candidat pentru cer.

Recunosc faptul că, la începutul acestui proiect, nu aveam așteptări prea mari; nu credeam că lucrarea de colportaj are o importanță așa de mare și că „pâinile” pe care li le oferim oamenilor vor mai fi vreodată găsite. Însă acum, privind în urmă, părerea mea s-a schimbat complet – mi-am dat seama ce lucrare extraordinară face Dumnezeu prin cărțile și revistele care conțin adevărul prezent. Am realizat că acestea le prezintă oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvânt care este imposibil să se întoarcă înapoi fără rod, întrucât Însuși Dumnezeu promite asta. După cum dumneavoastră citiți aceste rânduri și aflați gândurile mele cu privire la proiectul „Student valdenz”, tot așa, citind cărțile pe care le oferim, oamenii vor descoperi dragostea lui Dumnezeu și gândurile pe care El le are cu ei: „gânduri de pace și nu de nenorocire”, ca să le dea „un viitor și o nădejde” (Ieremia 29,11).

Un alt lucru pe care l-am înțeles este valoarea timpului pe care îl trăim și faptul că fiecare clipă care trece nu va mai veni niciodată înapoi. Cât de important este deci să folosim timpul într-un mod înțelept și să ne aranjăm prioritățile în funcție de voința lui Dumnezeu, și anume, să punem lucrarea

Lui pe primul loc, iar pe locurile următoare familia, cariera, școala etc.

Am toată convingerea că Domnul vine repede și că noi putem grăbi venirea Lui. Ce frumos va suna în urechile noastre glasul: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău”!

Ștefan Bărbuceanu, elev liceu, Craiova

„Nu Dumnezeu avea nevoie de mine, ci eu aveam nevoie de El”

Când Dumnezeu te cheamă în lucrare, nu zăbovi și nu întreba: „De ce?” De o bucată de vreme, mă frământau chestiuni cum ar fi: „trebuie să îți schimb stilul de gândire”, „acceptă-L pe Dumnezeu în inima ta”.

Cu toate acestea, conștiința era mult prea slabă ca să lupte cu răzvrătirea din inima mea, dar reușea să ajungă din când în când și până la adâncurile cugețului și îmi provoca mici pauze pentru meditare. Am auzit de proiectul „Student valdenz” de la un prieten. Am completat formularul destul de evaziv, zicându-mi în inima mea: „Doamne, dacă există și dacă vrei să ajung la București, Îți dau ocazia să mă duci acolo, dar nu Te ajut prea mult.” Iar Dumnezeu m-a dus în București, mi-a arătat că există și că are încă mulți tineri consacrați cu

adevărat, lucru de care mă îndoiam în ultimul timp.

Când am ajuns la standul unde ne desfășuram activitatea, mi-am dat seama de o problemă: trebuia să prezint niște cărți unor oameni excepționali, care erau însetați după Cuvântul lui Dumnezeu, iar eu lepădasem Cuvântul, Îl izgonisem din viața mea. Nu este ușor să prezinți unei persoane ceva care pentru tine nu prezintă niciun interes, de aceea am început să studiez. Dar și aici am întâmpinat dificultăți, m-au cuprins moleșeala și somnul, doi dușmani cu care încă mă mai lupt. Mă rog la Dumnezeu să mă ajute.

Oamenii din jurul nostru au nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu, iar noi a trebuit să fim în mijlocul lor ca să-i ajutăm să se hrănească spiritual; de multe ori, judecăm o persoană după ceea ce izbește ochiul și nu ne facem datoria, însă rămânem uimiți uneori văzând cât de repede sunt dispuși unii să-L accepte pe Hristos ca Domn al vieții lor. Sunt oameni care Îl caută din tot sufletul, iar eu, care am crescut la picioarele Lui, L-am lăsat, L-am abandonat pentru a fi „liber”. Nu am fost liber și nu am fost împlinit, dar, în prezența lui Dumnezeu și a colegilor din acest proiect, m-am simțit fericit și m-am simțit atât de bine, încât n-aș mai fi plecat din mijlocul lor. Este incredibil: cu toate că a fost un grup numeros, între noi nu au fost neînțelegeri sau certuri; am fost uniți toți de același Spirit și aceeași motivație: să slujim lui Dumnezeu și semenilor.

*Domi Aluaș, student anul III,
Inginerie industrială*

„El mi-a oferit cea mai frumoasă vacanță”

În această vară, am ales să mă pun la dispoziția lui Dumnezeu și a oamenilor..., am ales să fiu conlucrător cu Hristos în proiectul „Student valdenz”.

Am învățat că „nu există lucrare mai nobilă decât aceea a evanghelizării prin literatură, căci aceasta implică îndeplinirea celor mai înalte datorii morale.” (*Evanghelizarea prin literatură*, p. 15)

Am cunoscut o echipă minunată, cu aceleași țeluri și aceeași dorință de a sluji ca și mine. Ne-am consacrat pe deplin Domnului în fiecare dimineață, lăsân-

du-L pe El să ia loc pe tronul inimii noastre. Cu inimi smerite și cu rugăciunea pe buze „Doamne ce vrei să faci?”, am pornit împreună cu Isus pe un nou drum, pentru a căuta suflete rătăcite și risipite în întunericul păcatului.

Un rocker la stand

Una dintre experiențele memorabile pe care le-am avut pe parcursul celor trei săptămâni de slujire a fost aceea a unui rocker care se lupta din răsputeri cu alcoolul și țigările. O luptă în toiul căreia se simțea slab, neputincios și fără speranță de a învinge vreodată.

Într-o zi, Duhul lui Dumnezeu l-a îndemnat să poposească la noi, la stand. S-a apropiat de cărțile noastre manifestând interes pentru una dintre cele mai valoroase cărți, *Viața lui Isus*. Ne-a rugat să-i oprim cartea și să-l așteptăm cinci minute pentru a reveni cu banii. După puțin timp, a venit, a luat cartea bucuros și a plecat. L-am urmărit pentru câteva clipe și l-am zărit cum a strâns cartea la piept ca pe cea mai de preț comoară, sărutând-o. Nu avea o viață curată și fericită, dar exemplul vieții lui Isus avea să fie cea mai bună soluție pentru viața lui murdă. Nu credeam că o să-l mai întâlnim vreodată, dar totuși a doua zi a poposit iarăși, ca un drumeț obosit, la „ambasada cerului”.

În acea zi, eu și colegii mei l-am cunoscut mai bine, i-am înțeles durerea și dorința sinceră de a se schimba... Am fost alături de el și l-am încurajat, i-am vorbit despre dragostea nemăsurată a lui Isus, despre jertfa de pe cruce și apelul pe care îl face Domnul bătând la ușa inimii lui. I-am spus că Domnul Isus îl primește așa cum este și dorește să-i ofere o viață nouă. I-am promis că ne vom ruga pentru el și, plin de speranță, tânărul a plecat aruncând cutia de bere, furios parcă pe acest viciu care-l făcea să se simtă lipsit de valoare. Am văzut lucrarea pe care Duhul Sfânt o făcea în inima lui. Tânărul arunca pachetul de țigări, apoi iar îl lua.

Am văzut lupta care se dădea pentru sufletul lui – pe o parte Duhul Sfânt, iar pe de altă parte Satana. Seara, ne-am rugat pentru el – întreaga echipă – și mare mi-a fost bucuria când, în ultima zi în care mai trebuia să stăm în acel loc, l-am reîntâlnit. De data aceasta, era treaz și fericit. Ne-a mărturisit că a ajuns la pagina șase, *Viața lui Isus* începând să dea un nou sens vieții lui.

Dumnezeu m-a trasformat și pe mine

Îmi mulțumesc Domnului pentru schimbările minunate pe care le face în oameni și în noi prin intermediul acestei lucrări. Implicarea în slujire a fost mijlocul prin care Dumnezeu m-a transformat și pe mine, m-a șlefuit, m-a ajutat să înțeleg ce înseamnă dependența de El, cum să-mi supun eul, predând în mâna Sa toate înclinațiile mele firești. Eu l-am oferit Domnului Isus timpul și inima mea, El mi-a oferit cea mai frumoasă vacanță din viața mea și, nu în ultimul rând, o experiență deosebită care

mă va motiva să merg înainte, indiferent prin ce voi trece, întotdeauna înainte și în sus, ca un adevărat valdenz.

Dragi tineri, Dumnezeu are nevoie de noi, de mine și de tine. Timpul este pe sfârșite, iar oamenii încă mai umblă în întunericul acestei lumi. Să ne ridicăm deci și să luminăm! Un lanț de martori vii trebuie să-i ducă lumii invitația de a veni la ospățul ceresc. Vrei și tu să-ți faci partea în această măreață lucrare? Vara aceasta a fost rândul meu, vara viitoare poate fi rândul tău. Când Dumnezeu va adresa chemarea divină: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?”, tu ce îi vei răspunde? Alegerea îți aparține.

*Daniela Safta,
elevă Liceul AZȘ,
Craiova*

„Timpul petrecut în acest proiect a pus o amprentă asupra vieții mele”

În cuvinte, nici nu știu să-l mulțumesc lui Dumnezeu, că am avut privilegiul să fiu o mică parte a proiectului „Student valdenz”. Cu toată inima, pot să mărturisesc că acest timp a devenit cea mai frumoasă parte din viața mea.

A fost înălțător să mă întâlnesc cu tineri care au o relație strânsă cu Dumnezeu și al căror caracter se aseamănă cu al lui Isus Hristos.

Când mă duceam dis-de-dimineă în curte, vedeam fete și băieți care se rugau și studiau Cuvântul lui Dumnezeu. Această relație a fost păstrată și în timpul zilei și, astfel, cu toții am simțit spiritul ceresc. Bucuria, pacea, slujirea domnească asupra grupului. Colportorii cu mai multă experiență erau exemple pentru noi și am învățat foarte mult de la ei. Ne-au vorbit atât de frumos despre Isus Hristos, încât aceste cuvinte au rămas imprimate în sufletul nostru. Experiențele cu Dumnezeu în timpul zilei, la „ambasadele cerului”, ne-au mărit credința și ne-au deschis ochii să vedem oamenii însetați după El.

Timpul petrecut în acest proiect a pus o amprentă asupra vieții mele, m-a schimbat foarte mult și m-a apropiat de Dumnezeu. Oricine vrea o trezire spirituală în viața lui să ia parte în proiectul acesta și va vedea ce minunat va lucra Dumnezeu, spre slava Lui!

Zsolt Jarai, student anul III, Informatică, Târgu-Mureș

O rganizația NILMDTS trimite fotografi profesioniști la familiile cuplitate încercate de vestea că vor avea un copil malformat sau la familiile în care micuții aceștia deja au sosit... Mare dramă pentru acele familii! Fără plată, acești fotografi vor să ofere o amintire a trecerii efemere a unui copil prin această lume. Interesant este că majoritatea părinților vor să păstreze acele fotografii. Uneori, fotografiile sunt greu de privit. Se pare însă că acești părinți defavorizați au înțeles că nimeni nu trece prin lumea aceasta fără să lase o urmă, chiar și atunci când talpa piciorului a fost cea a unui copil muribund. Ba mai mult, trecerea aceasta, oricât ar fi de scurtă și de dureroasă, transformă doi adulți în părinți, chiar dacă sunt părinți de copil-problemă și sunt părinți doar o oră, „părinți de o oră”. Unii copii trăiesc mai mult de o oră, alții mai puțin. De aici se ridică o întrebare: *Ei sunt părinți doar de o oră?* Eu cred că ei rămân părinți o viață. Chiar dacă nou-născutul nu a trăit decât o oră. Dar a avut un nume! Uimitor, șocant! Părinții i-au ales un nume și au făcut o poză de familie cu el, deși știau că acest copil va fi atât de puțin cu ei... De ce?

Dr. Costin Dinu este directorul Departamentului Sănătate, Uniunii Române.

În viață, noi stabilim relații cu ceilalți oameni. Însă orice relație ne schimbă, lasă urme, ne modelează fie că vrem, fie că nu vrem, fie că este de scurtă sau de lungă durată. Identitatea noastră se schimbă, pentru că ea este definită întotdeauna în raport cu *altul*.

Într-o înțelegere îngustă, identitatea noastră este doar ceea ce ne separă sau ne deosebește de celălalt, dar, la o analiză mai profundă, identitatea noastră se bazează și pe ceea ce avem în comun cu ceilalți sau în relație cu ceilalți, indiferent de tipul de relație. Ceea ce suntem personal interacționează cu ceea ce sunt cei de lângă noi și ne schimbă de multe ori într-un mod imperceptibil. Relația cu altul este întotdeauna o provocare. Și dacă tot suntem schimbați de relația cu ceilalți și, la rândul nostru, contribuim semnificativ la schimbarea celorlalți, am putea să ne punem câteva întrebări care să ne ajute în procesul schimbării.

Ne definim prin relația cu celălalt. Probabil că și o simplă discuție ne schimbă, ne redefineste. Și dacă porunca spune să-l iubești pe altul ca pe tine însuși, nu cumva această relație de profunzime cu altul, mai mult decât o simplă discuție, provacă, la un nivel mai profund, o schimbare sau o redevenire? Nu cumva prin această poruncă ni s-a oferit cel mai puternic mecanism al schimbării de care chiar noi avem nevoie? Nu cumva este imposibilă schimbarea în afara relației? Oare cât de mult ne redefineste un prieten? Dar un dușman? Oare relația cu altul nu se află într-un echilibru cu relația cu Dumnezeu și chiar cu relația cu mine însumi? EU, EL și ALTUL?

EU

În relația cu mine însumi sunt două tendințe care trebuie să fie urmărite sau facilitate:

Tălpi Mici, Urme Mari

„Nu există nicio talpă atât de mică, încât să pășească pe acest pământ fără a lăsa vreo urmă.”

a) **negarea, renunțarea** la locul cel mai bun sau la mărul cel mai bun, la ultimul cuvânt, la lumina reflectoarelor, la mila publică sau la sine, la șoaptele sau la strigătele după drepturi...

Aceasta trebuie să ajungă un reflex!

b) **Schimbul, comunicarea** sau **conștientizarea** prin timpul de reflecție personală se asigură un nivel de analiză și sinteză în raport cu evenimente, persoane și idealuri care ne schimbă perspectiva. Conștiinței i se oferă timp pentru analiză și redirecționare, urcând la un nou nivel, care permite rezolvarea mai multor probleme și cu un grad mai mare de complexitate. Astfel, se modelează identitatea noastră în nucleul ei. Rămâne doar ca relația cu EL (Dumnezeu) și cu ALTUL (aproapele) să umple spațiul astfel creat.

EL

În relația cu EL se întâmplă un fenomen. În primul rând, noi „suntem din neamul Lui” (Fapte 17,28) și, astfel, avem o identitate prin creație. Pe de altă parte, Cel ce ne-a creat a avut grijă să ne înscrie această identitate cu posibilitatea de a „suprascrie” o altă identitate, aleasă de noi.

Cu toate acestea, identitatea de copii ai lui Dumnezeu prin creație, rulează în spate ca un fundal neperceput, dar care încearcă să ne transmită un mesaj de revenire, prin alegere, la identitatea noastră din creație. Apare, astfel, tendința de întoarcere la Dumnezeu, de împăcare cu El, chiar dacă noi am ales contrariul. Din când în când, această identitate „din construcție” apare pe ecranul conștiinței, pălpâind ușor pentru câteva clipe, și cere să fie adusă într-un plan mai apropiat. O asemenea cerere poate deveni supărătoare și o

poți trimite din nou în subconștient, sperând că nu va mai apărea și că va dispărea pentru totdeauna. Dar am două vești: una bună și una rea.

Vestea bună este că programul identității noastre divine va continua să lucreze, dacă nu prin mesaje

Orice relație ne schimbă, lasă urme, ne modelează fie că vrem, fie că nu vrem, fie că este de scurtă sau de lungă durată.

directe, cel puțin prin activarea unor simțăminte neliștitoare: *nemulțumirea de sine, nevoia de sens (finalitate) și identificare a rostului tuturor lucrurilor, dar mai ales a sensului vieții, sau simțământul de neconcordanță între conceptul de eternitate și realitatea unei lumi în care totul are un început și un sfârșit.*

Vestea rea este că vine o zi în care programul identității și destinului nostru divin, după un anumit număr de comenzi de „anulare”, „renunțare” sau „adu-mi aminte mai târziu”, încetează să mai ruleze chiar și în fundal. Este momentul în care ne pierdem identitatea din construcție și rămânem cu identitatea configurată numai de noi. Astfel, se pierde aplicația de *amabilitate, bunătate, sacrificiu, răbdare, blândete, smerenie, altruism, prietenie, sensibilitate, empatie, încredere* ca și pachetul „auto” – *autocunoașterea, autodepășirea sau autoactualizarea, autocorecția.*

Apare un alt pachet „auto”, unul fals, care va rula corupt – *autoafirmarea, autoapărarea, autoîndreptățirea.* Aceasta, pe lângă programele ocolitoare de antivirus: *indiferența, scepticismul, conformismul, consumerismul, intelectualismul, elitismul* și altele cu terminația „ism”.

Se pune întrebarea dacă în aceste noi condiții mai rămâne interes și pentru religiozitate sau modernismul vede religiozitatea ca pe un program compatibil?

Experiența atâtor arată că nu există nicio contradicție între religiozitate și înstrăinarea de Dumnezeu. Ba încă se pare că religiozitatea, caracterul de a fi bisericos și preocupat de conservarea formelor și tradițiilor bogate ale subculturii religioase care „deține **tot** adevărul” constituie un mediu de cultură îmbogățit pentru înstrăinarea de El. Știm totul, putem totul, suntem totul!

ALTUL

Numit peiorativ și „aproapele”... Cine este aproapele meu? Nu se poate să nu ne amintim brusc de ocazia în care un „om al legii”, sau un doctor în lege, a venit la Isus pentru a-I întinde o

capcană
– Luca
10,25-37.
Nu se
poate să
nu ne
amintim
și de
răspunsul
lui Isus

printr-o parabolă „naționalistă”: samariteanul milos.

Johannes Nissen scrie un articol¹ despre acest pasaj în care spune că întrebarea antică: „Cine este aproapele meu” este greșită și Isus nu-i răspunde. Isus răspunde la întrebarea: „Cine este aproapele lui?”. Samariteanul este APROAPELE, pentru că parabola privește din punctul de vedere al celui defavorizat. Samariteanul însă este și el un defavorizat (și aici admirăm arta celui mai mare psiholog și sociolog, Isus, care S-a jucat pur și simplu cu sensurile cuvântului „aproapele”); din punctul de vedere al teologului evreu care a pus întrebarea, samariteanul era un proscris. Acesta este *acel celălalt*, care primește distincția de *altul, aproapele.*

În cuvintele lui Miroslav Volf, profesor de teologie la Yale, identitatea noastră reală este nu doar exclusivă (ceea ce ne distinge de ceilalți), ci și inclusivă (cea care este comună cu ceilalți sau ne leagă de ei)². Identitatea inclusivă este o reflectare a celui alt în viața noastră, reflectare care ne transformă, ne schimbă, mai ales că acest altul nu este nici el un dat static, ci este și el supus schimbării și într-o dinamică sau devenire permanentă. Și, la urma urmei, vorba profesorului Volf: Dacă aproapele meu este pentru mine „un altul”, la fel sunt și eu pentru el.

Nu există nicio talpă atât de mică, încât să pășească pe acest pământ fără a lăsa o urmă!

Din păcate, doar unele tălpi mici au ocazia să lase urme mari... Dar, parafrazându-l pe Marin Sorescu, *trebuiau să poarte un nume!*

Caută și pune un nume!

¹ http://www.mission2005.org/Lukas-10-25-37.845+B6Jkw9Mg__0.html

² Volf, M.: *Living with the Other, Ministry*, March 2007, p. 5-10.

ROAGĂ-TE ȘI LUCREAZĂ!

„Roagă-te și lucrează!” este cuvântul de ordine lansat către adventiștii din România, de către slujitorii de la Conferințe și Uniune, pentru perioada mandatului 2009-2014. O lume cu religii care au ținte semețe, dar credincioși pigmei; o civilizație în care Biblia și evlavia devin simple obiecte de podoabă; un creștinism politizat și secularizat, care nu este implicat un ideal pentru caracter – toate acestea ne obligă să redescoperim „ce poate ieși bun din Nazaret” (Ioan 1,46).

Suntem o generație obișnuită cu New York-ul, însă, din 11 septembrie, știm neîndoiește că Isus este unicul care ne poate pune viața în rânduală, adică pe traiectoria iubirii lui Dumnezeu și a iubirii semenilor. Așa arată credința adevărată și pregustarea Împărăției cerurilor.

(Departamentul de Comunicare)

RĂSPUNSURI...

O crimă oribilă a zguduit România. Ceea ce intrigă este trecutul acestor persoane. Toți trei au avut parte de o educație religioasă reală și susținută. Și atunci, cum s-a ajuns la așa ceva?

Cel ucis – un penticostal care căuta femeii ușoare, iar cei acuzați de crimă – o studentă la medicină, membră a Mișcării de Reformă, care se prostituia, și un fiu de preot, el însuși absolvent al Semi-

narului Ortodox, prietenul fetei. Cum este posibil ca doi tineri cu un astfel de trecut religios să tranșeze un om?

Răspunsul e greu de dat și de acceptat. Îndepărtarea de Dumnezeu!

Acest eveniment a adus o situație neplăcută pentru Biserica Adventista de Ziua a Șaptea, din cauza confuziei între aceasta și Mișcarea de Reformă. În urma intervențiilor directorului Departamentelor de Comunicare și Relații Publice, Nelu Burcea, situația a fost clarificată, iar afirmațiile eronate au fost corectate, reușindu-se gestionarea eficientă a acestei situații.

Un comunicat de clarificare din partea Uniunii Române AZȘ a fost postat pe www.adventist.ro, și a fost trimis către abonații Info Adventist și postul OTV, poziția Bisericii Adventiste fiind citită în timpul emisiunii de duminică seara. De asemenea, reporterii și redactorii care au făcut confuzia au fost contactați și ajutați să repare eroarea.

Pe tot parcursul crizei, s-a urmarit limitarea expunerii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și a lansării acestei informații eronate, dar și convingerea jurnaliștilor de utilitatea folosirii unui limbaj neutru în ceea ce privește apartenența religioasă, atâta timp cât practicile persoanei nu concordă cu doctrinele unei biserici.

De asemenea, s-a urmărit informarea imediată a membrilor, prin actualizarea

informațiilor pe măsură ce acestea au apărut prin intermediul site-ului și al Buletinului Info Adventist, dar și prin informarea permanentă a Conferinței Banat, cu privire la evoluția situației, pentru ca persoanele care sunau la sediul acestora să poată fi, la rândul lor, informate.

Rămân întrebări totuși. Roagă-te și lucrează!

(Departamentul de Comunicare)

ÎN CAMPOREE, CU 35.000 DE EXPLORATORI

Camporeea Internațională a Exploratorilor, care se desfășoară la fiecare cinci ani, a avut loc anul acesta pe Aeroportul Regional Wittman, la aproximativ 130 km Nord de Milwaukee, reunind 35.000 de tineri adventiști de ziua a șaptea.

„Nu cred că există vreo întâlnire a adventiștilor de ziua a șaptea la care să participe mai multe persoane”, a afirmat Ron Whitehead, directorul executiv al evenimentului, pentru *Adventist Review*.

Organizatorii evenimentului au închiriat sediul Young Men's Christian Association, oferindu-le copiilor ocazia de a patina, de a juca fotbal în sală și de a înota. S-a dorit ca aceste activități să le ofere copiilor o experiență memorabilă și să îi ajute să își facă prieteni noi în timp ce își întăresc credința în Hristos. (Mark Kellner/ *Adventist Review/ ANN*)

ÎNTÂLNIREA ANUALĂ A REZERVISTILOR

Între 27 și 30 august, a avut loc la Stupini, Brașov, Conferința anuală a pastorilor în rezervă din Uniunea Română. Într-o atmosferă de bucurie și spiritualitate, multe generații de pastori s-au revăzut și au lăudat pe Dumnezeu pentru amintirile lor din războiul pentru credință.

O notă specifică a fost dată de păstorile ai căror soți se odihnesc în Domnul. Prin evocări pline de duioșie spirituală, au scos la lumină crâmpie de viață, ascunse în cărțile din cer.

În cadrul festivităților, a avut loc aniversarea promoției 1959 a Seminarului Teologic Adventist din București. Au participat doisprezece din cei optsprezece absolvenți, unii dintre ei venind de la mari distanțe: SUA, Germania. În luările de cuvânt, au fost scoase în evidență marile binecuvântări date de prezența lui Dumnezeu în acești cincizeci de ani.

Partea care a avut cea mai vizibilă nuanță tehnică a fost ceremonia încheierii mandatului, ca director al Casei de Pensii a Uniunii Române, al fr. Gheorghe Panait, după o slujire de unsprezece ani în această funcție. Dânsul a înmănat ștafeta

fr. Virgiliu Peicu, noul director al Casei de Pensii și Ajutoare. Întâlnirea s-a încheiat cu un program festiv de o înaltă ținută morală, spirituală și artistică. În cuvântul de trimitere și rămas bun s-au menționat organizarea și administrarea de excepție susținute de Comitetul Asociației Pastorilor în rezervă și fostul director, Gheorghe Panait. Ca mesaj de plecare, au fost textele din Deut. 33,29 și Is. 30,15.

PREMIERĂ ÎN ISTORIA ADVENTISMULUI ROMÂNESC

Sâmbătă 29 august, în localitatea Curtișoara, jud. Olt, s-au sărbătorit 80 ani de istorie adventă. Într-o atmosferă de sărbătoare, rolul benefic al prezenței bisericii adventiste a fost evidențiat de cei trei primari prezenți, directorul ALRO Slatina și un judecător al Tribunalului Olt. Din partea Uniunii, Cuvântul a fost prezentat de fr. Ciprian Iorgulescu, directorul Departamentului Școlii de Sabat, iar Conferința a fost reprezentată de președintele ei, fr. Delcea Daniel.

Într-o atmosferă de veselie, cântec și poezie, a avut loc lansarea primului volum de istorie adventistă românească

MAI APROAPE DE ȚĂRM

În perioada 21-23 august 2009, s-a desfășurat la Constanța prima ediție a „Festivalului Mării”, cu tema „Mai aproape de țărâm” organizat de Bisericele Adventiste din Constanța – Viile Noi, Speranța și Dumbrava Roșie – la Casa de Cultură din Constanța.

Festivalul Mării și-a propus să le ofere celor care își fac concediul pe litoralul Mării Negre un cadru potrivit pentru a se întâlni și a se uni în vederea manifestării credinței. De altfel, cele trei zile alocate au fost deosebit de apreciate prin prisma celor care au participat: sute de adventiști din toată țara și din străinătate, veniți pe litoralul Mării Negre pentru recreere. Seminarele de actualitate, alese cu grijă de invitați, momentele de închinare, conduse de pastori Teodor Huțanu și Georgel Pârlitu, cele două momente de misiune – concert AGAPE și întâlnirea de pe faleză, dar și ceasurile de recreere petrecute într-o croazieră, au chemat ascultătorii la o decizie de care suntem convinși că își vor aduce aminte.

Printre pastorii prezenți la întâlnire îi putem aminti pe Teodor Huțanu, președintele Uniunii Române, Georgel Pârlitu, președintele Conferinței Muntenia, Daniel Chirileanu, director de Tineret la Uniunea Română, Emanuel Ban, director de Tineret la Conferința Transilvania de Nord, Flavius Pană, Giurgiu „Speranța”, și Ioan Grama, Toaca, Mureș.

(Robert Georgescu, pastor,
Biserica Adventistă Viile Noi)

HANDEL – ÎN CADRUL CELEI DE-A DOUA TABERE NAȚIONALE DE MUZICĂ

Biserica Reformată din Codlea și Biserica Adventistă Maranatha din Brașov au răsunat de acorduri de muzică clasică sacră. Aproximativ 130 de copii și tineri, cu vârste cuprinse între 8 și 21 de ani, care au venit din toată țara, au interpretat, timp de o oră, piese semnate de Georg Friedrich Handel.

De fapt, cei 130 de muzicieni au prezentat rodul muncii lor de o săptămână în cadrul celei de-a doua ediții a Taberei de Muzică de la Stupini, organizată în perioada 14-23 august, prin colaborarea dintre Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, Academia de Muzică din Timisoara și Liceul de Muzică „Tudor Ciortea” din Brașov.

La Stupini, dar și la Liceul de Muzică „Tudor Ciortea” din Brașov, 30 de profesori, specialiști în muzică, veniți de la diferite licee de profil din țară sau facultăți de muzică, i-au ajutat pe participanți, elevi și studenți, să-și dezvolte latura artistică și să se apropie de muzica clasică și de un instrument muzical.

Zilnic, fiecare copil a studiat minim șase ore, atât la atelierele de pian, chitară, vioară, clarinet, flaut, nai, blockflaute, trompetă, violoncel, corn, orgă, dar și de canto, dirijat și armonie, cât și în cadrul unei repetiții per ansamblu.

„Ne place ceea ce vedem. Toți sunt receptivi și aproape șase ore pe zi lucrează sub îndrumarea profesorilor. Sunt niște copii foarte buni. Le place ceea ce fac și se ajută unii pe alții”, a

explicat Alin Apostol, directorul taberei. Potrivit acestuia, circa două treimi dintre participanți au fost începători în ale muzicii. „70% dintre participanții la tabără sunt începători. Cel mai tânăr muzician are 8 ani, iar cel mai vârstnic este o doamnă de 61 de ani, din Brașov, care a dorit să ia lecții de vioară”.

Așteptăm surprizele celei de-a treia ediții.

În data de 3 octombrie, va fi sărbătorită **Ziua Amicus**. Studenții din toată biserica ar trebui să observe în mod spiritual aceasta zi și să caute să înțeleagă ce așteptări are Dumnezeu de la ei, și cum Îl pot onora prin calitatea lor de studenți.

Pe data de 10 octombrie este **Ziua Bibliei**. Este o ocazie binevenită pentru orice credincios să se întrebe dacă în jurul lui se găsește cineva care nu are o Biblie și să ajute ca Biblia să ajungă în mâna celor ce au nevoie de Dumnezeu.

Între 17 și 24 octombrie este **Săptămâna abnegației**, iar în cadrul Misiunii Globale se desfășoară programul „Spune lumii”. Dacă aveți nevoie de binecuvântare, ar trebui să fiți interesați să faceți parte din acest program. Cine reușește să participe, va primi mai mult decât se așteaptă.

(Redacția)

Notă: Dintr-o regretabilă greșală, în numărul din iulie 2009 al *Curierului*, la rubrica la odihnă numele soarei Loreta Manole a apărut scris greșit – Loreta Ștefan.

Ș T I R I

recunoscută de Universitatea Sorbona, al doctorului Corneliiu Ghiocel Fitzai. Recunoașterea românească a acestui volum de istorie derivă din faptul că, în comisia de examinare a tezei de doctorat, a fost prezent domnul Dan Berindei, vicepreședinte al Academiei Române și profesor asociat al Facultății de istorie din cadrul Universității București.

(Redacția)

ESTE RÂNDUL TAU!

La jumătatea lunii august, 129 de tineri din România au participat, alături de peste 4.000 de tineri adventiști din 40 de țări, la Congresul Paneuropean al tinerilor adventiști, desfășurat în München, Germania.

Joi a fost ziua provocărilor. Provocarea de a alege un seminar, provocarea de a pune întrebări și a lansa probleme într-o discuție față în față cu numeroși lideri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, dar și provocarea de a participa la un cros caritabil.

Această idee a adus Consiliului municipal de tineret din München 10.000 Euro destinați susținerii copiilor defavorizați din acest oraș. Acestora le sunt oferite prânzuri gratuite, asis-

tență școlară suplimentară, educație și îngrijire medicală, dar și scurte vacanțe pentru a le întări simțământul valorii personale. După o zi și jumătate de seminare, discuții în plen și alte activități care au facilitat apropierea, deschiderea și îndepărtarea barierelor legate de limbă, apartenență etnică sau mentalitate, vineri s-a desfășurat „Târgul Artelor” ocazie în care fiecare țară a prezentat un proiect care ilustra darurile puse de Dumnezeu în noi. Delegația României a expus un sanctuar în miniatură și o măsură pentru Școala de Sabat copii.

O sarcină importantă a delegației României a fost organizarea Camerei de Rugăciune, un spațiu special amenajat, în care tinerii se puteau ruga și puteau medita la relația lor cu Dumnezeu. Programul de vineri seara a culminat cu botezul a 18 tineri din Norvegia, Israel, Italia, Croația, Serbia, Slovenia și Germania.

Ziua de sâmbătă a însemnat și o decizie cu privire la trăirea unei vieți creștine autentice, implicarea activă în viața socială și descoperirea unui Hristos viu familiei, prietenilor și apropiaților, având la bază motto-ul congresului: „It's your turn!” (E rândul tău!).

(Cristina Neagu / Departamentul de Tineret)

Oamenii care aveau de toate

ADELA BĂNCĂU-BURCEA

De curând, familia lui Andrei s-a mutat la marginea orașului, într-un cartier nou-construit. Deși acum locuiau într-o casă nouă, Andrei era total nemulțumit. Îi dis plăcea faptul că se afla departe de „civilizație”, de vechii și bunii lui prieteni, chiar și de agitația orașului. Îi era dor de școală, de colegi, de profesori, de tot ce însemna vechea lui viață. Avea să treacă ceva timp până să se integreze în noul cartier. Cu toate eforturile părinților, nu se simțea deloc bine și nu rata nicio ocazie de a le reproșa lucrul acesta, până într-o seară, când, așezați pentru cină, s-a auzit o bătaie în ușă.

– Andrei, mergi și vezi cine bate. Te rog să-ți schimbi atitudinea față de străini și să fii politicos. Probabil că este vreun vecin care vrea să ne ureze bun venit. Nu trebuie să dai de înțeles că nu-ți place aici, printre ei...

La ușă era un bătrân cu haine zdrențuite, cu pantalonii prea scurți pentru înălțimea lui și cu nasturi lipsă, însoțit de un băiat la fel de sărăcăcios îmbrăcat, dar curat. El purta pe

braț un coș.
– Ne pare rău, nu avem bani să vă dăm.
Dar până să termine Andrei ce avea de spus, în ușă a apărut mama.

– Da! Am putea să vă ajutăm cu ceva?

– Bună seara, doamnă! Nu am venit să cerșim, spuse bătrânul. Suntem oameni cinstiți. Avem, dacă vă interesează, legume proaspete de vânzare, la prețuri avantajoase. Ne-am gândit că, fiind noi în cartier, nu cunoașteți împrejurimile și locurile de unde puteți procura hrană bună și ieftină și am vrut să vă ajutăm.

Au cumpărat imediat, pentru că voiau să-i vadă plecați cât mai repede. Dar au fost mulțumiți de calitatea legumelor și au mai cumpărat și în alte seri.

Cu timpul, s-au împrietenit cu bătrânul și i-au propus să le aducă în fiecare săptămână legume proaspete. Curând au aflat că bătrânul era orb și de aceea nepotul lui îl însoțea aproape

peste tot. Dar era atât de prietenos, încât ajunseseră să-i aștepte vizitele cu nerăbdare și să se bucure de compania sa și a nepotului său. Au aflat și unde locuiesc cei doi și au ajuns la concluzia că sunt singuri pe lume, dar... fericiți.

Cum se poate așa ceva?! se întreba Andrei. Cum să fii fericit și mulțumit cu atât de puțin?! Să nu ai nimic, și să poți fi mulțumit de viață? Pentru el era de neînțeles.

Într-o zi, mai întâi la îndemnul părinților lui și apoi din curiozitate, Andrei l-a invitat pe nepotul bătrânului, care avea cam aceeași vârstă cu el și pe care-l chema Sandu, să vină la el acasă și să-i prezinte colecția de mașini și de jocuri pe computer. S-au simțit bine și s-au gândit că pot face mai multe lucruri împreună. Așa că au mers la o activitate organizată de școală la care avea să meargă Andrei. Astfel a descoperit că Sandu nu avea alte haine decât pe celea cu care-l văzuse îmbrăcat prima dată. A discutat imediat cu mama lui, care i-a propus să le facă o surpriză. Au adunat de prin casă multe lucruri bune și le-au împachetat frumos.

Într-o zi, când le-au adus legumele, bătrânul le-a spus:

– Ieri am avut cea mai binecuvântată zi! Am găsit la intrarea în casă un coș cu haine pe care mi-l lăsase cineva.

Știind câtă nevoie aveau de hainele pe care ea însăși le pusese la ușa lor, mama lui Andrei zise:

– Ce minunat!

Dar bătrânul orb continuă:

– Cel mai frumos lucru este că am găsit o familie care chiar avea nevoie de hainele acelea și le-am oferit cu drag!

Uimitor! Să fi avut cineva mai multă nevoie de acele haine?! Abia acum începea să înțeleagă Andrei cum poate fi cineva fericit cu atât de puțin sau chiar... deloc. Acum înțelegea mai bine ceea ce-i spusese Sandu odată, la o discuție „mai de suflet”: „Știi, Andrei, bunicul mi-a spus odată că fericirea nu ține de cine ești sau de ce ai, depinde numai de ceea ce gândești.” Fusese greu să priceapă atunci, dar acum totul i se luminase. Era hotărât să încerce și el acest fel de a trăi. Ce bine îi făcuse întâlnirea cu acei oameni!

Dragi copii, știți că și Biblia vorbește despre faptul că „este mai fericit să dai decât să primești”? Experimentați lucrul acesta și veți vedea câtă dreptate are!

După soiul lor

Stim cu toții povestea educativă despre podul care știe cine spune adevărul și cine minte. Instantaneu și fără greș, acest pod al adevărului se rupe atunci când pășește pe el cineva care spune minciuni.

Ce simplu, deși într-un mod spectaculos, am putea afla adevărul despre o mulțime de lucruri! Îmi imaginez că asemenea poduri ar deveni niște locuri foarte aglomerate.

Ce ar fi dacă și pământul s-ar comporta după aceeași lege, adică recolta să fie în funcție de calitatea semănătorului, nu doar de calitatea seminței? Însă biologia nu funcționează după această regulă. Când semeni sămânța în ogor, ce contează dacă ești vesel sau ești trist, dacă ești bun sau ești rău, dacă ești în pace cu Dumnezeu sau nici nu vrei să știi de El? Principiul biologic stabilit de Creator la început operează cu precizie indiscutabilă, astfel că, semănând grâu, atât credincioșii, cât și necredincioșii obțin recolte de grâu.

Este din nou toamnă. Evident, știm avertizarea apostolului Pavel: „ce seamănă omul, aceea va și secera” (Gal. 6,7). Cu toate acestea, trebuie să recunoaștem că uneori suntem surprinși și dezamăgiți când ne oprim privirea asupra ogorului vieții noastre religioase. Împreună cu contemporanii lui Ieremia, plângem încă o dată: „Secerișul a trecut, vara s-a isprăvit, și noi tot nu suntem mântuiți!” (Ier. 8,20)

Experții în domeniul creșterii bisericii ne spun că, dintre toate lunile anului, luna septembrie este hotărâtoare pentru mersul anual al unei biserici locale. Prima lună a toamnei ne confruntă atât cu oglinda investiției din anul trecut (toamna se numără bobocii!), cât și cu perspectiva pe care o avem cu privire la anul care ne stă în față („Ce așteptați voi de la ziua Domnului?” – Amos 5,18). De aceea, acest nou septembrie este timpul potrivit ca fiecare dintre noi să se gândească mai serios ca oricând altădată la destinul bisericii în care ne aflăm.

Misiunea bisericii și misiunea noastră este de a răspândi Evanghelia în lume,

Apoi Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeață, iar bă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ.” Și așa a fost. (Geneza. 1,11)

fideli însărcinării primite: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile...” (Mat. 28,20); „Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1,8).

Teoretic, sămânța fiind Evanghelia – Cuvântul lui Dumnezeu –, iar principiul rodirii fiind „după soiul lor”, recolta ar trebui să fie aceeași, indiferent de starea spirituală a „evangelhiștilor”, adică a semănătorilor. Practic, însă, lucrurile nu merg în acest fel. Aceeași Biblie nu produce aceleași efecte, atunci când este „semănată” de credincioși diferiți: de cei care au „doar o formă de evlavie” (2 Tim. 3,5) sau de cei cu adevărat evlavioși. Curăția, devotamentul și puterea celor care predică Cuvântul influențează calitatea credinței convertiților.

În timp ce, în gura unora, Cuvântul Domnului este adevăr (1 Regi 17,24), același Cuvânt este minciună în gura altora. Creștinismul nostru se reproduse „după soiul lui”. O religie formală, legalistă sau lumească, oriunde ar „face lucrare” în lume, nu ar obține decât un produs și mai alterat. Muștrările adresate cândva fariseilor pot fi și mai cutremurătoare pentru noi astăzi (Mat. 23,15).

Nu doar calitatea indiscutabilă a Evangheliei, dar și caracterul nostru, ca martori, determină calitatea spiritualității convertiților noștri. Ne „transplantăm” în copiii, rudele, prietenii de adevăr care se botează. „Voi sunteți epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii” (2 Cor. 3,2). Ceea ce I-am permis lui Dumnezeu să scrie în noi va aduce roade „după soiul lor”.

Ideea populară că prima obligație a bisericii este de a duce solia până la

marginile pământului este falsă. Înainte de a spune „Duceți-vă!”, Mântuitorul a spus: „dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus” (Luca 24,49). Dacă ucenicii ar fi plecat ca misionari înainte de Cincizecime, rezultatul ar fi fost un dezastru teribil pentru creștinism. Pentru noi, misiunea nu înseamnă implicarea în orice fel de acțiuni ale bisericii, cu intenția de a ne liniști conștiința că ne-am făcut datoria. Prima datorie este să ne pocăim (Apoc. 3,19), pentru ca roadele adventismului nostru să nu ajungă atât de alterate, încât lumea să nu mai distingă în ele nicio asemănare cu Maestrul nostru divin (Ioan 13,35).

Este iar septembrie. Este vremea să cerem de la Domnul ploaie. Avem înainte cel mai glorios destin, pregătit de Însuși Dumnezeu pentru finalul Planului Mântuirii. Nu este potrivit să negustorim Evanghelia cu înțelepciunea lumească, spiritualitatea cu profanul, standardele Noului Testament cu chipul acestui veac, cântările Sionului cu delirul celor îmbătați de fiară, misiunea profetică cu idealuri politice. Semi-creștini sau cvasi-adventiști sunt noțiuni înșelătoare. „Cu toată inima pentru Dumnezeu!” – este chemarea acestui moment. Iar „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit”: ce semănăm, aceea vom secera. După soiul nostru! Pomii buni fac roade bune. „După soiul lor!”

Teodor Huțanu
este președintele Uniunii
de Conferințe a Bisericii
Adventiste din România.

CENTRUL MEDIA ADVENTIST

radio vocea speranței

speranța tv

PASIUNE PENTRU VIAȚĂ!

speranța tv

Dacă sunteți abonat la DigiTV sau Focus Sat, antena dvs. se află deja orientată către satelitul THOR III. Tot ce aveți de făcut este să accesați meniul aparatului de recepție și să căutați postul SperanțaTV care, în urma scanării, o să apară automat în grila de programe.

Dacă folosiți antenă de satelit individuală, trebuie să poziționați antena la 1 grad W pentru Satelitul Thor III. Receiver-ul dvs. trebuie să aibă următoarele setări:

Frequency: 11823
FEC: 7/8
Symbol Rate: 28.000
Polarization: H fixed

MAI MULT DECAT O VOCE,
O SPERANȚĂ!

radio vocea speranței

Abrud 88,30 FM; Aiud 103,20 FM; Alba Iulia 99,10 FM; Bacău 95,50 FM; Bistrița 1602 AM; Bocșa 93,80 FM; Botoșani 1485 AM; Brașov 94,60 FM; București 94,20 FM; Câmpulung Muscel 100,60 FM; Câmpulung Moldovenesc 100,70 FM; Cobadin 103,50 FM; Cluj 88,30 FM; Constanța 104,40 FM; Craiova 1584 AM; Dej 97,90 FM; Deva 96,30 FM; Drăgășani 88,90 FM; Haeșeg 88,00 FM; Hârâu 94,00 FM; Hunedoara 95,10 FM; Medias 1485 AM; Iași 1485 AM; Ineu 102,50 FM; Năsăud 95,80 FM; Motru 87,60 FM; Oradea 1485 AM; Negrești-oas 98,00 FM; Piatra Neamț 1602 AM; Petroșani; Roșiori 107,10 FM; Rădăuți 1584 AM; Suceava 102,70 FM; Sighetul Marmatiei 1584 AM; Târgu Jiu 102,70 FM; Tecuci 1684 AM; Tulcea 93,60 FM; Timișoara 89,70 FM; Zalău 1584 AM; Zimnicea 104,50 FM